

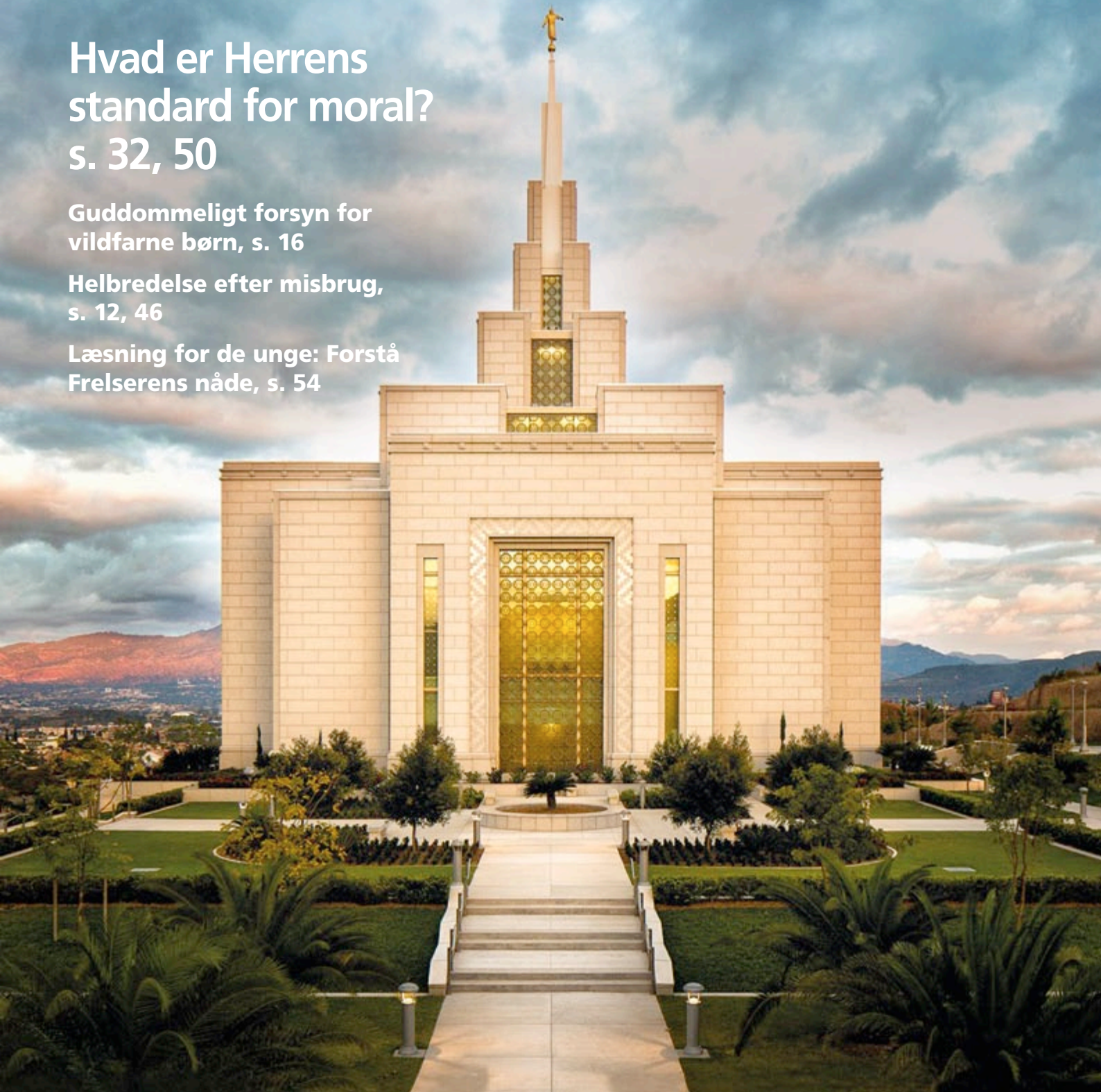
Liahona

**Hvad er Herrens
standard for moral?
s. 32, 50**

**Guddommeligt forsyn for
vildfarne børn, s. 16**

**Helbredelse efter misbrug,
s. 12, 46**

**Læsning for de unge: Forstå
Frelserens nåde, s. 54**

*»Moderskabet
er ikke en hobby,
det er et kald ...
Det er ikke noget,
man gør, hvis
man kan afse
tid til det. Det
er det, Gud gav
jer tid til.«*

Rachel Jankovic i Neil L.
Andersens tale »Børn«
Liahona, nov. 2011, s. 28.

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Tjeneste og evigt liv**
Præsident Henry B. Eyring
- 7 Besøgsbudskabet: Jesu Kristi guddommelige mission: Verdens lys**

ARTIKLER

- 16 Trofaste forældre og vildfarne børn: Styrk håbet og overvind misforståelser**
Ældste David A. Bednar
Ældste Bednar hjælper forældre til at få en korrekt lærdomsmæssig forståelse af de sandheder, der vedrører vildfarne børn.

22 Pionerer i alle lande: Zimbabwe – Et smukt land, et trofast folk

Disse modige pionerer i Zimbabwe kan stå som eksempler for Kirkens medlemmer i alle lande.

28 Überørt

Reid Tateoka
Under eftervirkningerne af jordskælvet og tsunamien i Japan i 2011 huskede disse missionærer at vende sig til Herren.

32 Herrens standard for moral

Ældste Tad R. Callister
Vor himmelske Fader behøver kun udtale sig en gang om sin standard for moral, og hans røst overgår alle andre røster, som verden kan mønstre.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter til oktoberkonferencen 2013**
- 10 Profeter i Det Gamle Testamente: Abraham**
- 11 Undervis i *Til styrke for de unge*: Seksuel renhed**
- 12 Vi taler om Kristus: Byrden blev fjernet**
Navnet tilbageholdt
- 14 Tjeneste i Kirken: At tjene en fremmed**
Yong Gil Park
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Venteværelset**
Lori Fuller

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto af templet i Tegucigalpa i Honduras: Cody Bell. Indersiden af forsiden: Fotoillustration: Bradley Slade

42

42 Indbyd til succes

Richard M. Romney

I kan finde muligheder for at fortælle om evangeliet i hverdagen, lige som disse unge voksne gjorde.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Tæl dine velsignelser!

46 Helbredelse af de tragiske ar fra misbrug

Ældste Richard G. Scott

Andres onde valg kan forårsage smerte og sorg, men de kan ikke ødelægge dine evige muligheder.

50 Til styrke for de unge: Rene hjerter og rene legemer

Neill F. Marriott

52 Vær på vagt

Navnet tilbageholdt

Det tog mig halvandet år at gå til min biskop og tale om mit problem med pornografi. Lad det ikke tage dig så lang tid.

53 Sådan vælger man gode venner

Præsident Thomas S. Monson

Dine venner har stor indflydelse på, hvem du bliver. Vælg dem med omhu!

54 Nåde og Jesu Kristi forsoning

Joshua J. Perkey

Husk altid på, at Herrens Jesu Kristi nåde er tilgængelig for dig.

57 Plakat: Du kan være en kæmpe hjælp

58 Er det i orden at ... ?

Må jeg ... ?

Heidi McConkie

Prøv ikke på at tilpasse evangeliet til dit liv. Prøv i stedet at tilpasse dit liv til evangeliet.

61 Lige til sagen

62 Virtuelle pennevenner

Stephanie Acerson

Du kan bruge Facebook og andre medier til at tjene som missionær allerede nu.

64 Gå ikke glip af samtalen

David Dickson

Hvad går du mon glip af, hvis du ikke lytter til de kommende konferencetaler?

66

66 Er der nogen, der kan høre mig?

Lucas F. og Susan Barrett

Hvordan kunne jeg bære mit vidnesbyrd om bøn, når jeg nu ikke var sikker på, om min himmelske Fader hørte mine bønner?

68 En lysende idé

69 Vores side

70 Venner over hele verden: Jeg hedder Tendai fra Zimbabwe

Amie Jane Leavitt

72 Påklædningsdukker: Mudiwa fra Zimbabwe

73 Jeg følte Ånden

Linda K. Burton

En præstedømmevelsignelse og en primarysang hjalp mig til at føle Helligånden.

74 Få Primary hjem: Jesus Kristus er vor Frelser

76 Til mindre børn: En have fuld af velsignelser

Linda Pratt

81 Portræt af en profet: Ezra Taft Benson

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold,
Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Redaktion: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye
Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul
VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W.
Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks,
Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gyi,
Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalning: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribat, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiensk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

March 2014 Vol. 163 No. 3. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address must be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.

Her er to eksempler:

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

»Sådan vælger man gode venner«, s. 53: Klip fra et blad flere billeder af unge mænd og unge piger og skriv en profil til hvert billede. I kan fx vise et billede frem af en ung mand og sige: »Det er Aron. Han er ikke medlem af Kirken, men han går regelmæssigt i synagogen sammen med sin familie. Han kan lide at dyrke sport og har et pænt sprog.« Skab en profil som denne for hvert billede. Spørg jeres børn, hvilke af disse personer der vil være gode venner. Læs Jakobs Brev 2:23 sammen med dem og drøft, hvordan vi kan blive venner med vor himmelske Fader.

»Jesus Kristus er vor Frelser«, s. 74: Påsken nærmer sig! På denne årstid kan I gøre noget særligt, der kan hjælpe jer til at genkende velsignelserne fra Jesus Kristus. Under middagsmaden kan I dagligt skiftes til at fortælle om velsignelser, som hvert enkelt familiemedlem har modtaget den dag. I kan huske på disse velsignelser ved at samle små glaskugler i en glaskrukke – en glaskugle for hver velsignelse. I kan præsentere denne idé under familieaften ved at læse et skriftsted om Jesu Kristi liv. Bed dernæst jeres børn om at tegne en tegning om det, der sker i skriftstedet. Syng »Jeg prøver at bli' som Jesus« (Børnenes sangbog, s. 40) eller en anden sang om Frelseren.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

Find Liahona på Facebook og modtag inspirerende budskaber ved at besøge facebook.com/liahona.magazine.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Abraham, 10

Benson, Ezra Taft, 81

Bøn, 58, 66

Familie, 16

Forsoning, 12, 16, 46, 54

Generalkonference, 8, 64

Helligånden, 73

Jesu Kristus, 12, 54, 74

Medier, 32, 52

Misbrug, 12, 32, 46

Missionering, 22, 28, 42, 62

Modgang, 12, 28, 46

Moral, 11, 32, 50, 52

Nadver, 28

Nåde, 54

Omvendelse, 32, 46, 50, 52

Pionerer, 22

Pornografi, 32, 52

Profeter, 64

Standarder, 32, 58

Sømmelighed, 32

Taknemlighed, 28, 76

Templer, 80

Tilgivelse, 46, 50, 52

Tjeneste, 14, 41, 57

Venskab, 53, 62

Vidnesbyrd, 66

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

Tjeneste OG EVIGT LIV

Frelseren er vores eksempel på uselvisk tjeneste. Hans fuldkomne liv var viet til at tjene vor himmelske Fader og alle sin Faders børn. Faderen og Sønnens forenede hensigt er at skænke os alle udødelighed og evigt liv (se Moses 1:39).

For at kvalificere os til evigt liv, må vi forandres gennem Jesu Kristi forsoning – fødes på ny og renses for synd. Små børn under otte år er dog uden synd og forløses gennem forsoningen (se Mosi 3:16, 21; Moro 8:10-12).

For alle os, der når ansvarlighedsalderen, er der en vidunderlig plan, som muliggør, at vi bliver rensset for synd og forberedes til evigt liv. Denne forberedelse begynder med dåb ved præstedømmets myndighed og modtagelsen af Helligånden. Derpå må vi altid huske Frelseren og holde de befalinger, han har givet os.

I Mormons Bog fortalte kong Benjamin sit folk om den glæde, der kommer af at føle tilgivelse for synd gennem Jesu Kristi forsoning. Han forklarede dem, at for at bevare forladelse for synd, måtte de undervise deres børn om at tjene hinanden, og de måtte være gavmilde, når de skulle hjælpe dem omkring sig med deres timelige og åndelige behov (se Mosi 4:11-16.)

Han sagde videre: »Og se, jeg fortæller jer dette, så I kan lære visdom; så I kan lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17).

Jesus gik omkring og forkyndte sit evangelium og gjorde vel (se ApG 10:38). Han helbredte de syge. Han oprejste de døde. Ved sin kraft brødfødte han tusindvis, da de var sultne og ikke havde mad (se Matt 14:14-21; Joh 6:2-13). Efter sin opstandelse brødfødte han flere af sine apostle, da de kom i land fra Genezaret Sø (se Joh 21:12-13). På det amerikanske fastland helbredte han syge og velsignede børnene, et efter et (se 3 Ne 17:7-9, 21).

Apostlen Jakob belærte om, at ønsket om at tjene andre udspringer af vores taknemlighed for det, som Herren har gjort for os.

»Men den, der fordyber sig i frihedens fuldkomne lov og bliver ved den og ikke er en glæmsom hører, men en gerningens gører, han skal være salig ved det, han gør ...

En ren og ægte gudsyndelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden« (Jak 1:25, 27).

En bekræftelse af, at du er ved at blive lutret, er et stigende ønske om at tjene andre for Frelseren. Hjemmeundervisning og besøgsundervisning bliver i større grad en glæde og i mindre grad en pligt. Du vil oftere tage dig selv i at melde dig frivilligt ved den lokale skole eller til at hjælpe med at drage omsorg for de fattige i dit nærområde. Selv om du måske ikke har mange penge at give af til dem, der har mindre, ville du ønske, at du havde flere, så du kunne give mere (se Mosi 4:24). Du tager dig selv i ivrigt

at tjene dine børn og vise dem, hvordan man tjener andre.

Efterhånden som du ændrer din natur, føler du et ønske om at yde større tjeneste uden at få anerkendelse. Jeg kender nogle af Frelserens disciple, som har givet store penge-gaver og ydet stor tjeneste fast besluttede på, at ingen udover Gud og deres egne børn skulle vide noget om det. Gud har anerkendt deres tjeneste ved at velsigne dem i dette liv, og han vil velsigne dem i det evige, tilkommende liv (se Matt 6:1-4; 3 Ne 13:1-4).

Når du har holdt befalingen om at tjene andre (se Matt 22:39), har du oplevet en ændring i din følelse af stolthed. Frelseren irretesatte sine apostle, da de skændtes om, hvem blandt dem der skulle være den største. Han sagde:

»I må heller ikke lade nogen kalde jer lærer; for én er jeres lærer, Kristus.

Men den største blandt jer skal være jeres tjener« (Matt 23:10-11).

Frelseren lærer os, hvordan vi lærer at tjene andre. Han tjente på en fuldkommen måde, og vi må lære at tjene, som han gjorde – linje på linje (se L&P 93:12-13). Gennem vores tjeneste,

bliver vi mere som han. Vi vil af hele hjertet bede om, at vi kan elske vore fjender, som han elskede dem (se Matt 5:43-44; Moro 7:48). Derved kan vi til sidst blive udrustet til evigt liv med ham og vor himmelske Fader.

Jeg lover, at når vi følger Frelserens lærdomme og eksempel, vil vi kunne tjene på en mere fuldkommen måde. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har opfordret os til at bede om muligheder for at tjene: »Bed hver dag i jeres morgenbønner vor himmelske Fader om vejledning til at se en mulighed for at tjene et af hans dyrebare børn. Gå så gennem dagen ... og led efter en eller anden, som I kan hjælpe« (»Vær ivrigt engagerede«, *Liahona*, nov. 2012, s. 31). Overvej at opfordre dem, som du underviser, til at sætte sig et mål om hver morgen at bede om mulighed for at tjene og stræbe efter det dagen igennem.

Et svar på hendes bøn

Siphilile Khumalo

En aften fik jeg besøg af en ven, som tilhører en anden trosretning. Jeg studerer normalt skrifterne alene, og den aften havde jeg dem liggende fremme klar til skriftstudium. Jeg blev tilskyndet til at invitere hende med til mit skriftstudium, men jeg var bange og begyndte i stedet at studere for mig selv. Jeg vidste, at jeg havde ignoreret en tilskyndelse fra Ånden. Efter et par minutter spurgte jeg forsigtigt: »Har du lyst til at læse i skriften med mig?« Uden tøven svarede min ven: »Ja.«

Vi læste i Mormons Bog. Hun stillede mig nogle spørgsmål, og jeg følte Ånden vejlede mig i mine svar. Jeg bar vidnesbyrd om sandheden af Mormons Bog. Efter jeg havde gjort det, fortalte hun mig: »Jeg har grædt og været bange hele dagen. Jeg havde lige bedt til Gud om hjælp, da du inviterede mig til at læse i skriften med dig. Nu har jeg det meget bedre. Tak for det.«

Herren havde brugt mig som redskab til at besvare en bøn og til at tjene et af sine børn i nød. Jeg ved, at tilskyndelser er guddommelig vejledning fra en vis og herlig Fader. Når vi tilsidesætter vores frygt, lader vi ham manifestere sin kraft igennem vores lydighed.

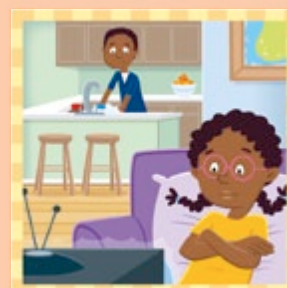
Forfatteren bor i Gauteng, Sydafrika.

Se efter måder at tjene på

Børn kan vælge at tjene andre.

Tegn en cirkel om de tegninger, hvor barnet vælger at følge Jesus Kristus ved at hjælpe en anden.

Studér bønsmøt dette materiale og find ud af, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af Frelserens liv og mission øge din tro på ham og velsigne dem, som du gennem besøgsundervisningen våger over? Få yderligere information ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige mission: Verdens lys

Dette er del af en serie af besøgsbudskaber, der behandler forskellige aspekter ved Frelserens mission.

Når vi forstår, at Jesus Kristus er verdens lys, øges vores tro på ham og vi bliver et lys for andre. Kristus vidnede om sin rolle som »det sande lys, som oplyser enhver, der kommer til verden« (L&P 93:2) og bad os »hold[e] [hans] lys op, så det kan skinne for verden« (3 Ne 18:24).

Vore profeter har også vidnet om Kristi lys. Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Hver gang I vælger at prøve at leve mere som Frelseren, bliver jeres vidnesbyrd styrket. I vil med tiden selv erfare, at han er verdens lys ... I vil videregive det Kristi lys, der er i jer, til andre.«¹

Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt følgende om at være et lys for verden: »Vi er

nødt til at beskytte vores familie og stå i front sammen med alle gode mennesker og gøre alt, hvad vi kan, for at bevare lyset, håbet og moralen i samfundet.«²

Fra skrifterne

Joh 8:12; L&P 50:24; 115:5

NOTER

1. Henry B. Eyring, »Et levende vidnesbyrd«, *Liahona*, maj 2011, s. 128.
2. Quentin L. Cook, »Der skal være lys!« *Liahona*, nov. 2010, s. 30.
3. Se *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 163-164.
4. Se *Døtre i mit rige*, s. 164.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra vores historie

Sidste dages hellige kvinder holder fortsat deres lys op den dag i dag.

På 80. etage i et højhus i Hong Kong i Kina, skabte en enlig søster med et fysisk handicap – og eneste sidste dages hellige i sin familie – et hjem. Det var et fristed, hvor hun og hendes besøgende kunne føle Åndens indflydelse. Hun havde sine skrifter, sine hjælpeforeningshæfter og sin salmebog lige ved hånden. Hun tog til templet for at udføre ordinancer for sine forfædre.³

I Brasilien opdrog en rettskaffen mor sine børn i evangeliets lys. Hendes lille røde murstenshus fyldtes med lyden af primarysange, og væggene var prydet med billeder fra *Liahona* af templer, Guds profeter og Frelseren. Hun og hendes mand ofrede meget for at kunne blive beseglet i templet, så deres børn kunne blive født i pagten. Hendes bestandige bøn var, at Herren ville hjælpe hende med at opdrage sine børn i evangeliets lys, sandhed og styrke.⁴

HVAD KAN JEG GØRE?

1. Drøft, hvad det vil sige at være et lys for verden i dag.
2. Tænk over, hvordan det at følge Kristi lys kan hjælpe dig med at udholde prøvelser.

NOTER TIL OKTOBERKONFERENCEN 2013

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (1&P 1:38).

Når I gennemgår oktoberkonferencen 2013, kan I bruge disse sider (og noter fra konferencer i fremtidige numre) som hjælp i jeres studium og anvende den nyere undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

Svar til jer

Ved hver konference kommer profeter og apostle med inspirerede svar på spørgsmål, som Kirkens medlemmer har. Brug jeres Liahona fra november 2013 eller besøg conference.lds.org til at finde svar på disse spørgsmål:

- Hvad kan jeg gøre, hvis et familie-medlem er gledet væk fra evangeliet? Se Henry B. Eyring, »Til mine børnebørn«.
- Er der et sikkert sted, hvor vi kan opdrage vore børn? Se Boyd K. Packer, »Nøglen til åndelig beskyttelse«.
- Hvorfor er kvinders indflydelse så vigtig? Se D. Todd Christofferson, »Kvindes moralske styrke«.

Profetiske ord om ægteskabet

»Ægteskab mellem en mand og en kvinde er grundlæggende for Herrens lære og afgørende for Guds evige plan. Ægteskab mellem en mand og en kvinde følger Guds anvisning for en fylde i livet på jorden og i himlen. Guds model for ægteskab kan ikke misbruges, misforstås eller misfortolkes (se Matt 19:4-6). Ikke hvis man ønsker sand glæde.

Guds model for ægteskab beskytter den hellige forplantningskraft og glæden ved ægte ægteskabelig intimitet. Vi ved, at Adam og Eva blev viet af Gud, inden de oplevede glæden ved at blive forenet som mand og hustru.«

Ældste Russell M. Nelson, De Tolv Apostles Kvorum, »Beslutninger om evigheden«, *Liahona*, nov. 2013, s. 108.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org.

DRAG PARALLELLER: GUDS KÆRLIGHED

Nogle af de vigtigste emner blev behandlet af flere talere ved generalkonferencen. Her er det, som tre talere sagde om Guds kærlighed til os:

- »Jeres himmelske Fader elsker jer – jer hver især. Den kærlighed ændrer sig aldrig ... Den er der bare.«¹ – Præsident Thomas S. Monson
- »[Frelseren] er altid nær, især på hellige steder og på tidspunkter med nød, og nogle gange når jeg mindst venter det, så føler jeg det næsten, som om han prikker mig på skulderen for at lade mig vide, at han elsker mig.«² – Ældste Terence M. Vinson fra De Halvfjerds
- »Jeg bærer vidnesbyrd om, at ingen er fremmed for vor himmelske Fader. Der er ikke en sjæl, som ikke er dyrebar for ham.«³ – Biskop Gérald Caussé, førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Vi er ikke alene«, *Liahona*, nov. 2013, s. 123, 124.
2. Terence M. Vinson, »Kom Gud nærmere«, *Liahona*, nov. 2013, s. 106.
3. Gérald Caussé, »Så er I da ikke længere fremmede«, *Liahona*, nov. 2013, s. 51.

Profetisk løfte

»Det er naturligt at have spørgsmål – et frø i form af oprigtig søgen er ofte spiret og blevet til træer af forståelser. Der er kun få medlemmer af Kirken, som ikke fra tid til anden, har kæmpet med alvorlige eller følsomme spørgsmål. Et af formålene med Kirken er at modne

og fremelske troens frø – også dem i tvivlens og uvishedens sandede jord. Tro er et »håb om det, som ikke ses, men som er sandt« (se Hebr 11:1).

Mine kære brødre og søstre – mine kære venner – betvivl derfor først jeres tvivl, før I betvivler jeres tro. Vi må

MENIGHEDENS OG KIRKENS MISSIONSFOND

»Jeg takker jer for jeres gavmilde bidrag. Behovet for hjælp er konstant, for at vi fortsat kan hjælpe dem, hvis ønske om at tjene er stort, men som ikke selv har midlerne til at gøre det.«

Præsident Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2013, s. 4-5.

aldrig lade vores tvivl tage os til fange og holde os væk fra den guddommelige kærlighed og fred eller gaver, som kommer af tro på Herren Jesus Kristus.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Kom, slut jer til os!«, *Liahona*, nov. 2013, s. 23.

ABRAHAM

»Når vi følger Abrahams eksempel ... [vil vi] finde større lykke og fred og hvile, [og] vi vil finde yndest hos Gud og mennesker.«¹ – Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985)

Ur i Kaldæa var mit første hjem. Kaldæerne, heriblandt også min far, tilbad afguder og ofrede mennesker. Men jeg troede på den eneste sande og levende Gud og forberedte mig til den dag, hvor jeg kunne modtage præstedømmet, som mine forfædre gjorde.²

En dag bandt kaldæerne mig og lagde mig som offer på alteret til guden Elkenas. Da de skulle til at slå mig ihjel, bad jeg til Gud om udfrielse og straks blev mine bånd løst. Så talte Herren til mig: »Jeg har hørt dig og er kommet ned for at udfri dig og for at føre dig bort ... til et fremmed land.«³

Herren begyndte at velsigne mig i overflod: Jeg modtog præstedømmet ved Melkisedek,⁴ og Herren indgik en

pagt med mig om, at jeg skulle blive fader til mange folkeslag, og at evangeliet gennem mine efterkommere skulle velsigne hele menneskeheden. Han ændrede mit navn fra Abram til Abraham, som betyder »fader til en mængde«.⁵

Jeg bragte min familie til Kana'ans land, som var det land, Herren havde beredt til os.⁶ Herren lovede mig, at hans pagt angående mine efterkommere ville blive opfyldt gennem en søn, der skulle fødes af min hustru Sara. Sara og jeg havde ikke været i stand til at få børn. Vi undrede os over, hvordan vi kunne få børn i så høj en alder – jeg var 100 og Sara var 90.⁷ Men som Herren havde lovet, fik vi en søn, Isak.⁸

Nogle år senere kom en af mit livs sværeste prøvelser. Selv om jeg havde været vidne til de smertelige menneskeofringer, bad Herren mig ofre min søn Isak. Mit hjerte sørgede, men jeg stolede på Herren. Da jeg skulle til at slå Isak ihjel, kaldte en engel på mig og sagde: »Læg ikke hånd på drengen, og gør ham ikke noget! Nu ved jeg, at du ... end ikke vil nægte mig din eneste søn.«⁹ Herren tilvejebragte en vædder, der skulle ofres i Isaks sted, som Isak og jeg ofrede til Herren.¹⁰

På grund af min lydighed bekræftede Herren atter sin pagt: »[Jeg vil] velsigne dig og gøre dine efterkommere så talrige som himlens stjerner ... Alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom, fordi du adlød mig.«¹¹ ■

NOTER

1. Spencer W. Kimball, »Abrahams eksempel«, *Den danske Stjerne*, dec. 1975, s. 5.
2. Se Abr 1:1-8.
3. Se Abr 1:12, 15-16.
4. Se L&P 84:14.
5. Se 1 Mos 17:1-9; Abr 2:8-11; Guide til Skrifterne, »Abraham«.
6. Se Abr 2:4, 18-19.
7. Se 1 Mos 17:15-21.
8. Se 1 Mos 21:1-3.
9. 1 Mos 22:12.
10. Se 1 Mos 22:1-13.
11. 1 Mos 22:17-18.

SEKSUEL RENHED

Forældre føler sommetider usikkerhed, når der opstår muligheder for at undervise deres børn om seksuel renhed. Dog kan samtaler om dette emne indbyde Ånden og hjælpe børn til at indgå og holde hellige pagter.

På s. 50-51 i dette nummer skriver Neill F. Marriott, andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab: »Ifølge vor himmelske Fader skulle skaberkraften kun praktiseres inden for ægteskabet og blev givet med et guddommeligt formål.« I *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken* læser vi, at disse formål omfatter, at en mand og en hustru udtrykker »kærlighed til hinanden og styrker de følelsesmæssige og åndelige bånd« (2010, 21.4.4). Forslagene herunder kan hjælpe jer med at undervise jeres børn om seksuel renhed. Der henvises også til artiklen »Undervis i kyskhed og dyd« i *Liahona*, okt. 2012 for flere forslag til at gribe dette emne an.

Forslag til undervisning af de unge

- Læs »Vi tror, at vi skal være kyske« af ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum i *Liahona*, maj 2013. Anspor dem til at stille spørgsmål om seksuel renhed. I kan også anvende artiklen »Personlig renhed« af ældste

Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, som findes i *Liahona* okt. 2000 som hjælp til at besvare deres spørgsmål.

- Emnet for de unges undervisning om søndagen er i denne måned Jesu Kristi forsoning. Overvej at bruge læsematerialet til at undervise jeres unge om den omvendelse, der er nødvendig ved seksuelle synder (se lds.org/youth/learn). I kan også læse og drøfte artiklen »Hvorfor og hvad skal jeg bekende til min biskop?« af ældste C. Scott Grow fra De Halvfjerds, som findes i *Liahona*, okt. 2013.
- Hvis templet ligger i nærheden, kan I overveje at besøge templets område som familie og drøfte årsagen til, at vi må holde os rene for at komme ind i templet. I kan fortælle dem om de velsignelser, I har modtaget ved at komme i templet. I kan også afsætte tid til, at jeres familie kan gøre dåb for de døde.
- I kan sammen med jeres unge læse afsnittet »Seksuel renhed« i *Til styrke for de unge* (hæfte, 2011, s. 35-37) og fremhæve de velsignelser, vi modtager ved at holde os rene. I kan foreslå dem

SKRIFTSTEDER OM DETTE EMNE

Sl 24:3-4
 Matt 5:27-28
 1 Kor 6:18-20
 Jakob 2:27-28
 Alma 38:12
 L&P 46:33; 121:45.

at skrive mål ned vedrørende seksuel renhed.

Forslag til undervisning af børn

- I kan holde en familieaften, hvor I bruger billeder af templet til at drøfte templets vigtighed og hellighed. I kan derefter forklare, at vore legemer også er hellige templer.
- Læs den 13. trosartikel sammen med jeres børn og tal om vigtigheden af at holde vore tanker rene. Lav en liste over nogle bøger, film og sange, som fylder jeres sind med gode tanker. I kan eventuelt læse, se eller synge dem sammen. ■

BYRDEN BLEV FJERNET

Navnet tilbageholdt

Efter at være blevet misbrugt som barn kæmpede jeg i mange år, før jeg besluttede mig for at fortælle det til nogen.

Jeg sad for nylig til en lektion i Hjælpeforeningen, hvor en søster læste et citat om følgerne ved fysisk og seksuelt misbrug af børn. Min første tanke var: »Hvor sørgeligt«. Så blev jeg fyldt med Ånden, som vidnede for mig om Frelserens mirakuløse forsoning. I en ung alder havde jeg været offer for seksuelt misbrug. Under denne hjælpeforeningslektion indså jeg, at jeg ikke længere følte smerte eller frygt over for noget, der i mange år havde naget og skræmt mig. Det var et mirakel. I mit hjerte takkede jeg Frelseren for at have helet mig.

Som barn kæmpede jeg og følte skam i mange år, før jeg besluttede mig for at fortælle nogen om, at jeg var blevet misbrugt. Som 13-årig fik jeg en fornemmelse af, at det var på tide at tale om det. Efter et tjeneste-projekt i GUF henvendte jeg mig til en leder, som jeg havde tillid til. Hun talte venligt med mig og tog mig med hen til biskoppen samme aften. Jeg var lettet over biskoppens varme udstråling, da han bød mig inden for på sit kontor. Jeg kan huske den tunge byrde på mange års hemmelighedskræmmeri,

som blev løftet af mine skuldre, imens min biskop lyttede. Jeg mindes hans rene tårer, mens han lyttede til min historie. Jeg følte min himmelske Faders kærlighed, og jeg følte mig forvissat om, at misbruget ikke var

min skyld, og at jeg stadig var ren og dydig. Det var begyndelsen på min vej til heling, en vej, der skulle fortsætte i mange år.

Det var ikke en heling, der skete på et øjeblik – det var en proces med

FÅ HJÆLP

»Helingen kan begynde med en betænk-som biskop eller stavspræsident eller

en klog professionel rådgiver. Hvis du havde brækket benet, ville du nok ikke beslutte dig for selv at ordne det. Ofre for alvorligt misbrug kan drage fordel af professionel hjælp. Der er mange måder at begynde helbredelsen på, men husk, at den fuldstændige helbredelse kommer gennem Frelseren, Herren, Jesus Kristus, vor Mester og Forløser. Hav tro på, at hans fuldkomne, evige og endegyldige forsoning kan fjerne dine lidelser som følge af misbrug, hvis du gør en indsats.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Helbredelse fra misbrugets ødelæggende konsekvenser«, *Liahona*, maj 2008, s. 42; se også s. 46 i dette nummer.

fred, forståelse, og svar, der kom efterhånden som jeg studerede skriften, bad dagligt og blev mere bekendt med Jesus Kristus. Når jeg studerede Frelserens liv, følte jeg en stadig større kærlighed til ham. Ånden vidnede om sandhederne for mig, heriblandt om mit eget værd som Guds datter. Idet jeg overgav mit hjerte til Herren, adlød hans befalinger og søgte hans vilje, blev jeg fyldt med trøst og fred. Efterhånden som jeg lærte ham at kende, begyndte jeg at lære mig selv at kende.

Til sidst voldte min fortid mig ikke længere smerte. Byrden var blevet fjernet. Frelseren havde helet mig.

Jeg har nu en evig familie med en vidunderlig mand og tre smukke døtre. Jeg er velsignet ved at arbejde med unge og kan vidne om, at Jesu Kristi forsoning kan hele os fra synd, fysisk smerte og et knust hjerte. Dette ved jeg takket være den barmhjertighed, der blev vist mig – for jeg blev »omsluttet af hans kærligheds arme« (2 Ne 1:15). ■

HVORDAN BRINGER VI HERRENS HELBREDELSE IND I VORES LIV?

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, hjalp med at besvare dette spørgsmål i sin tale ved aprilkonferencen 2013, »Håbet om Guds lys«:

»For det første – begynd hvor I er

... Vi er ikke nødt til at vente på at krydse målstregen for at modtage Guds velsignelser. Rent faktisk åbner himlene sig, og deres velsignelser begynder at falde på os i det samme, vi tager et skridt frem i lyset ...

For det andet – vend hjertet mod Herren.

Opløft jeres sjæl i bøn og forklar vor himmelske Fader, hvad I føler. Anerkend jeres fejl og mangler. Udøns hjertet og udtryk jeres taknemlighed. Lad ham vide, hvilke prøvelser I har. Trygl ham om styrke og støtte i Kristi navn ...

For det tredje – gå i lyset.

... [Vor himmelske Fader] sendte sin Søn til denne jord for at oplyse vejen og vise os, hvordan vi kan komme sikkert forbi anstødsstenene på vores vej. Han har givet os evangeliet, som viser, hvordan vi skal følge ham. Det lærer os de ting, vi er nødt til at vide, gøre og være for at gå i hans lys og følge i hans elskede Søns, vor Frelseres, fodspor« (*Liahona*, maj 2013, s. 75-76).

AT TJENE EN FREMMED

Yong Gil Park

Som tiden nærmede sig for, at jeg skulle rejse fra Korea, blev jeg bekymret.

Hvem skulle tage sig af min moster, når jeg rejste?

Min mor accepterede aldrig evangeliet, mens hun levede, selv om jeg havde bedt for hende og følt, at hun en dag ville tage imod det. Hun var en stærk kvinde, som havde ydet ofre hele sit liv for at forsørge vores familie efter Korea-krigen. På etårsdagen for min mors død tog min hustru og jeg til templet i Los Angeles i Californien for at udføre dåb og bekræftelse for hende. Den stærke ånd, der var til stede i værelset, bekræftede for mig, at min mor med glæde havde taget imod evangeliet og ordinancerne.

Lige inden min mor gik bort, bad hun mig om at tage mig af sin yngre søster, der lå på et hospital i Korea. Min familie og jeg boede i Californien i USA, så det syntes desværre usandsynligt at opfylde min mors medfølelse, sidste ønske. Men så blev mit arbejde helt uventet forflyttet til Sydkorea, og jeg skulle være adskilt fra min familie i et år. Selv om jeg var bekymret over at skulle bo så langt fra min familie, så jeg også frem til at besøge min moster og min far, som lå på et koreansk hospital med Alzheimers.

Jeg bad vor himmelske Fader om guddommelig hjælp til at kunne bo så langt væk fra min familie. Når jeg tænkte på den tid, jeg skulle være i Korea, besluttede jeg mig for at besøge min far, min moster og templet hver uge samt at bede for min familie hver dag.

Da jeg var i Korea, kaldte min biskop i min nye menighed mig til at være Unge Mænds præsident og til at undervise i seniorklassen. Min menighed og hospitalerne, hvor min far og moster lå, lå langt fra hinanden, og jeg havde et meget krævende arbejde. Men vor himmelske Fader velsignede mig med styrke og udholdenhed til at højne mine kaldelser og leve op til mine beslutninger.

Kort tid efter, at jeg var begyndt at besøge min moster, fandt jeg ud af, at hun sjældent fik besøg. Jeg besluttede mig for at hente hende i weekenderne og lade hende bo hos mig på mit hotel, hvor der var et ekstra værelse. Men jeg havde et problem: Skulle jeg tage hende med i kirke om søndagen? Jeg tænkte, at hun hverken ville finde det interessant eller forstå møderne, og hun ville være nødt til at vente i et par timer efter kirke på, at jeg blev færdig med møder og andre ansvar. Men af en eller anden grund følte jeg, at jeg skulle tage hende med.

Jeg tog hende med den følgende søndag, og som forventet måtte hun vente på mig bagefter. Efter mine møder tog jeg hende med tilbage til hotellet for at få noget at spise. Jeg lagde mærke til, at hun bar på en pose. Jeg spurgte til den, og hun fortalte mig, at en søster havde givet hende en forfriskning.

Hver gang jeg havde nogle ansvar

at se til efter kirke, tilbød denne søster – som ikke kendte min moster – hende en forfriskning. En uge under min søndagsskolektion meldte en velkendt stemme sig til at læse et skriftsted højt. Jeg havde aldrig forestillet mig, at min moster ville melde sig frivilligt. Men en venlig søster, som sad ved siden af hende, havde opmuntret hende til at læse højt for klassen. Selv om min moster ikke var så god til at være social på grund af sin tid isoleret på hospitalet, tog alle medlemmerne venligt imod hende og talte med hende.

Hver søndag aften bragte jeg hende tilbage til hospitalet med løfte om, at jeg ville hente hende næste weekend, hvilket altid bragte et smil på hendes læber.

En dag udtrykte en af mine venner bekymring for, at min moster nok ville få det svært, når jeg ikke længere kunne besøge hende, når jeg rejste fra Korea. Da min afrejse fra Korea nærmede sig, havde jeg blandede følelser – glæde over snart at skulle genforenes med min familie, men fortvivlelse og sorg over at skulle efterlade min moster alene.

Til sidst måtte jeg forklare min moster, at jeg ikke længere kunne besøge hende så ofte. Hun var tavs et øjeblik, tydeligvis skuffet. Hun forsøgte at fatte sig og spurgte, om jeg kunne besøge hende om et år. Jeg græd og bad desperat min himmelske Fader om at hjælpe denne dame.

På min sidste søndag i Korea spurgte biskoppen menighedens medlemmer, om nogen ville kunne hente min moster om søndagen og tage hende med i kirke. Han fortalte, at der

var flere medlemmer, der var villige til at besøge hende regelmæssigt – så mange, at det måtte organiseres, og de måtte besøge på skift. Jeg kunne ikke fatte hans tilbud! Det var et uventet svar på mine desperate bønner.

Eftersom medlemmerne boede langt fra min mosters hospital, tilbød jeg at efterlade nogle penge, der kunne dække transportudgifterne. Men medlemmerne ville ikke tage imod mine penge. De fortalte mig, at de på skift ville aflægge besøg en gang om måneden. Men jeg fandt senere ud af, at de faktisk aflagde besøg hver uge. En trofast søster hentede min moster hver fredag, så de kunne tage til institut og spise frokost sammen. Hun tog hende endda med til en frisør for at blive klippet. En anden søster, en enlig mor til to teenagere, meldte sig til at hente hende

hver søndag morgen. Hun laver mad til min moster, tager hende med ud på gåture og lytter til musik med hende. Det vigtigste er, at hun prøver at være en ven, og min moster har endelig åbnet sig og nyder at tale med hende og med andre medlemmer. Hver søndag aften henter biskoppen min moster hos et medlem efter sin lange dag med kirkemøder og andre ansvar og kører hende tilbage på hospitalet. Hver torsdag sender han mig en venlig mail, hvor han fortæller om deres himmelske tjeneste over for min moster.

Jeg tror på, at min mor så, at de trofaste sidste dages hellige ville tjene hendes yngre søster. Og nu forstår jeg bedre end nogensinde før, hvorfor vi kalder hinanden for »brødre« og »søstre« i kirken. ■

Forfatteren bor i Californien, USA.

VELKOMMEN TIL ALLE

»Ræk ud til alle, som dukker op ved jeres kirkedør. Byd dem velkommen med taknemlighed

og uden fordomme. Hvis folk, I ikke kender, kommer til jeres møder, så hilsl på dem og indbyd dem til at sidde ved siden af jer. Tag det første skridt for at hjælpe dem til at føle sig velkomne og elsket og vent ikke på, at de kommer til jer.

Og når I har budt dem velkommen, så overvej, hvordan I fortsat kan tjene dem.«

Biskop Gérald Caussé, førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd, »Så er I da ikke længere fremmede«, *Liahona*, nov. 2013, s. 51.

**Ældste
David A. Bednar**
De Tolv Apostles
Kvorum

Trofaste forældre vildfarne^{OG} børn

Styrk håbet
og overvind
misforståelser

En af de største sorger, som trofaste forældre i Zion kan opleve, er et barn, der forlader evangeliets sti. Spørgsmål som »Hvorfor?« eller »Hvad gjorde jeg forkert?« og »Hvordan kan dette barn nu blive hjulpet?« kører ustandseligt rundt i sindet og hjertet hos sådanne forældre. Disse mænd og kvinder beder inderligt, søger skrifterne flittigt og lytter intenst til råd fra præstedømme- og organisationsledere, mens de vender sig til Jesu Kristi evangelium for at finde vejledning, styrke og trøst.

Udtalelser af Kirkens generalautoriteter, der beskriver trofaste forældres indflydelse på vildfarne børn, har været og er fortsat en kilde til stor trøst i familierne.¹ Trøsten kommer

af det håb, som disse budskaber synes at tilbyde, om, at forældre, der ærer evangeliets pagter, adlyder Herrens befalinger og tjener trofast, kan påvirke deres vildfarne sønners og døtres frelse. Fortolkningen af disse udtalelser har imidlertid fra nogle medlemmer af Kirken bidraget til en smule misforståelse af læren. Forvirringen kommer fra den tilsyneladende forskel mellem disse fortolkninger og læren om Jesu Kristi forsoning og principperne for handlefrihed og personligt ansvar for synd og overtrædelser.

En gennemgang af sandheder, der gentagne gange er fremhævet i standardværkerne, af belysende undervisning fra nutidige apostle og profeter samt af relevante oplysninger fra Kirkens historiske

optegnelser, kan støtte håbet, mens man samtidig gennemgår misforståelsen.

Profetiske løfter om efterkommere

Følgende citat står i *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, der er samlet af Joseph Fielding Smith, mens han tjente som Kirkens historiker og skriver: »Når der sættes et segl på faderen og moderen, sikrer det deres efterkommere, så at de ikke kan gå tabt, men vil blive frelst i kraft af pagten med deres fader og moder.«²

En tilsvarende lære, der øjensynligt var baseret på udtalelsen af profeten Joseph, blev fremsat af ældste Orson F. Whitney (1855-1931) fra De Tolv Apostles Kvorum i 1929: »Profeten Joseph Smith har sagt – og han har aldrig undervist i en mere fortrøstningsfuld lære – at forældrenes evige besegling og de guddommelige løfter, der gives dem for tapper tjeneste i sandhedens sag, ikke alene frelser dem selv, men også deres efterkommere. Skønt nogle af fårene måske farer vild, så holder Hyrden øje med dem, og før eller siden føler de, at det guddommelige forsyns arme rækker ud efter dem og trækker dem tilbage i folden. De vender tilbage, enten i dette liv eller i det tilkommende liv. De må betale deres gæld til retfærdigheden, de må lide for deres synder og bliver måske nødt til at vandre ad en tornestrøet sti, men hvis denne sti, ligesom tilfældet var med den fortabte søn, leder dem til en tilgivende fars hjerte og hjem, har den smertefulde oplevelse ikke været forgæves. Bed for jeres letsindige og ulydige børn; hold fast ved dem med jeres tro. Bliv ved med at håbe, bliv ved med at tro, indtil I ser Guds frelse.«³

Disse udtalelser af Joseph Smith og Orson F. Whitney opfattes af nogle medlemmer af Kirken til at betyde, at vildfarne børn betingelsesløst modtager frelsens velsignelser på grund af og gennem forældres trofasthed. Denne udlægning er imidlertid modereret af kendsgeringen, at den mest fuldstændige beretning om profetens tale ikke var tilgængelig på det tidspunkt, hvor de samlede en sammenhængende udgave af hans lære ud fra Willard Richards' og William Claytons noter. I det

mere fuldstændige sæt af noter fra Howard og Martha Coray vises det, at Joseph Smith præciserede sin udtalelse, så de lovede velsignelser var betinget af børnenes lydighed:

»Når en far og en mor i en familie er [blevet beseglet], er deres børn, *som ikke har overtrådt*, sikret af det segl, hvormed forældrene er blevet beseglet. Og dette er Guds ed til vores fader Abraham, og denne lære vil stå fast for evigt.«⁴

Denne præcisering er lærdomsmæssigt mere sammenhængende. Hvis det ikke var for de yderligere oplysninger i Corays optegnelser, ville begrebet om ubetinget frelse for ulydige børn være modstridende med mange grundlæggende læresætninger fra profeten Joseph Smith, herunder den anden trosartikel, om, »at menneskene vil blive straffet for deres egne synder« (TA 1:2).

Denne forståelse er også i overensstemmelse med talrige eksempler i standardværkerne. Alma forklarede fx sin søn Corianton:

»Men se, *du kan ikke skjule dine forbrydelser for Gud, og medmindre du omvender dig, vil de stå som et vidnesbyrd mod dig på den yderste dag.*

Se, min søn, jeg ønsker, at du skal omvende dig og aflægge dine synder og ikke mere gå efter dine øjnes begær, men fornægte dig alt dette, *for medmindre du gør det, kan du på ingen måde arve Guds rige.* Åh, husk det, og tag det på dig, og fornægt dig dette« (Alma 39:8-9; fremhævelse tilføjet).

Lamaniten Samuel erklærede til nefitterne:

»Og dette i den hensigt, at hver den, der vil tro, kan blive frelst, og at der vil komme en retfærdig straffedom over hver den, der ikke vil tro; og også at de, hvis de bliver dømt skyldige, da *selv bringer deres egen fordømmelse over sig.*

Og husk nu, husk, mine brødre, at hver den, som fortales, *fortabes af sig selv*; og hver den, som gør misgerninger, *gør det mod sig selv*; for se, I er frie, det er jer tilladt at handle selv; for se, Gud har givet jer en kundskab, og han har gjort jer fri.

Det guddommelige forsyn kan betragtes som en form for åndelig kraft, en himmelsk trækken og rykken, der tilskynder et vildfarent barn til at vende tilbage til folden.

Han har givet jer, for at I kan kende godt fra ondt, og han har givet jer, for at I kan vælge liv eller død; og I kan gøre godt og blive bragt tilbage til det, der er godt, eller blive gengældt med det, der er godt; eller I kan gøre ondt og blive gengældt med det, der er ondt« (Hel 14:29-31; fremhævelse tilføjet).

Et antal yderligere skriftsteder underbygger ligeledes princippet om, at mænd og kvinder er personer, der er velsignet med handlefrihed og er ansvarlige for deres egne tanker, ord og gerninger.⁵

Det guddommelige forsyns arme

Kirken har ingen optegnelser om yderligere belæring om dette specifikke emne fra profeten Joseph Smith. Selv om mange efterfølgende kirkeledere har lagt forskellig vægt på de forskellige aspekter af udtalelser af Joseph Smith, Orson F. Whitney og andre, så er de enige om

kendsgerningen, at forældre, som ærer tempelpagter, er i en position til med tiden at udøve stor indflydelse på deres børn. Trofaste medlemmer af Kirken kan finde trøst i at vide, at de kan gøre krav på løfter om guddommelig vejledning og kraft, gennem Helligåndens inspiration og præstedømmets privilegier, i deres indsats for at hjælpe familiemedlemmer med at modtage frelsens og ophøjelsens velsignelser.

»Det guddommelige forsyns arme«, som ældste Whitney beskrev, kan betragtes som en form for åndelig kraft, en himmelsk trækken og rykken, der tilskynder et vildfarent barn til med tiden at vende tilbage til folden. En sådan indflydelse kan ikke tilsidesætte barnets handlefrihed, men kan alligevel invitere og kalde. I sidste ende må et barn udøve sin handlefrihed og handle i tro, omvende sig af hele sit hjerte og handle i overensstemmelse med Kristi lære.

Præsident James E. Faust (1920-2007), tidligere andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, er kommet med den mest omfattende forklaring af dette evige og vigtige begreb:

»Jeg tror på og anerkender de trøstende ord, som ældste Orson F. Whitney sagde:

»Profeten Joseph Smith har sagt – og han har aldrig undervist i en mere fortrøstningsfuld lære – at forældrenes evige besegling og de guddommelige løfter, der gives dem for tapper tjeneste i sandhedens sag, ikke alene frelser dem selv, men også deres efterkommere. Skønt nogle af fårene måske farer vild, så holder Hyrden øje med dem, og før eller siden føler de, at det guddommelige forsyns arme rækker ud efter dem og trækker dem tilbage i folden. De vender tilbage, enten i dette liv eller i det tilkommende liv. De må betale deres gæld til retfærdigheden, de må lide for deres synder og bliver måske nødt til at vandre ad en tornestrøet sti, men hvis denne sti, ligesom tilfældet var med den fortabte søn, leder dem til en tilgivende fars hjerte og hjem, har den smertefulde oplevelse ikke været forgæves. Bed for jeres letsindige og ulydige børn; hold fast ved dem med jeres tro. Bliv ved med at håbe, bliv ved med at tro, indtil I ser Guds frelse.«⁶

Trofaste forældre kan finde styrke til at holde ud, når de følger eksemplet fra andre retskafne forældre med ulydige børn. I Mormons Bog opfordrer Lehi konsekvent og hele tiden sine vildfarne sønner til at vende sig til Herren.

Et princip i denne udtalelse, som ofte bliver overset, er, at de må omvende sig fuldstændigt og »lide for deres synder« og »betale deres gæld til retfærdigheden«. Jeg anerkender, at tiden er nu til »at berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32). Hvis de vildfarne børn ikke omvender sig i dette liv, er beseglingens bånd da stadig stærke nok til, at børnene kan udvirke deres omvendelse? I Lære og Pagter får vi at vide: »De døde, der omvender sig, bliver forløst ved lydighed mod Guds hus' ordinancer,

og skal, efter at de har lidt straffen for deres overtrædelser og er blevet tvættet rene, modtage en belønning i forhold til deres gerninger, for de er arvinger til frelse« (L&P 138:58-59).

Vi husker, at den fortabte søn bortødslede sin arv, og da alle pengene var brugt op, vendte han hjem til sin fars hus. Den fortabte søn blev budt velkommen tilbage i familien, men hans arv var spildt (se Luk 15:11-32). Barmhjertigheden berøver ikke retfærdigheden, og den magt, hvorved et egensindigt barn er beseglet til sine forældre, kan kun fordr barnet på betingelse af omvendelse og ved Kristi forsoning. Vildfarne børn, som omvender sig, opnår frelse og alle de velsignelser, som følger med, men ophøjelse er meget mere end det. Den må man gøre sig fuldt ud fortjent til. Spørgsmålet om, hvem der bliver ophøjet, må overlades til Herren og hans barmhjertighed.

Der er meget få, hvis oprør og misgerninger er så alvorlige, at de har »bortsyndet kraften til omvendelse.«⁷ Denne afgørelse må også overlades til Herren. Han siger: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10).

Måske forstår vi ikke i dette liv fuldt ud, hvor stærke de bånd er, som retfærdige forældre er beseglet til deres børn med. Det kan meget vel være, at der er flere hjælpsomme kræfter på spil, end vi aner.⁸ Jeg tror, at der øves en stærk indflydelse fra slægten, når vore kære forfædre fortsætter med at påvirke os fra den anden side af sløret.⁹

Præsident Fausts undervisning sammenfatter autoritativt det, vi ved og ikke ved om retskafne forældre og vildfarne

DETALJE FRA LEHI OG HANS FOLK ANKOMMER TIL DET FORÆTTEDE LAND, AF ARNOLD FRIBERG.

børn. Indflydelsen fra forældre, der ærer pagter og adlyder befalinger, kan virkelige have afgørende åndelig virkning på børn, der farer vild, ved at aktivere det guddommelig forsyns arme – på måder, der ikke er åbenbart fuldt ud og ikke er forstået fuldstændigt. Forældres retfærdige indflydelse (1) erstatter imidlertid ikke behovet for Jesu Kristi forsonings forløsende og styrkende kraft i en persons liv, (2) tilsidesætter ikke konsekvenserne af uretfærdig udøvelse af handlefrihed og (3) fjerner ikke en persons ansvar for personligt »selv at handle og ikke være genstand for handling« (2 Ne 2:26).

Trofaste forældre kan finde styrke til at holde ud, når de følger eksemplet fra andre retskafne forældre med ulydige børn. I Mormons Bog opfordrer Lehi konsekvent og hele tiden sine vildfarne sønner til at vende sig til Herren. Lehi talte »til Laman og sagde: O, gid du var som denne flod og bestandig løb ud i kilden til al retfærdighed!

Og han talte også til Lemuel: O, gid du var som denne dal, fast og bestandig, og urokkelig i at holde Herrens befalinger!

Se, dette sagde han på grund af Lamans og Lemuels stivnakkethed; for se, de murrede imod deres far over meget« (1 Ne 2:9-11).

Senere, da Lehi var ved at skulle forlade denne jord, opfordrede og tilskyndede han stadig sine vildfarne sønner til at »lytte til [hans] ord« (2 Ne 1:12):

»Vågn op! Og rejs jer af støvet, og hør ordene fra en skælvende forælder, hvis lemmer I snart skal lægge ned i den kolde og tavse grav ...

Og jeg ønsker af jer, at I skal huske at iagttage Herrens lovbud og retsregler. Se, det har været min sjæls ængstelse fra begyndelsen.

Mit hjerte har været tyngt af sorg fra tid til anden, for jeg har frygtet, at Herren jeres Gud på grund af jeres hjertes hårdhed skulle lade sin vredes fylde komme over jer, så I skulle blive fordømt og udryddet for evigt ...

O, mine sønner, måtte dette ikke komme over jer, men måtte I blive et af Herren udsøgt og begunstiget folk. Men se, hans vilje ske, for hans veje er retfærdighed for evigt« (2 Ne 1:14, 16-17, 19).

En Herrens engel viste sig for den oprørske Alma den Yngre og sagde: »Se, Herren har hørt sit folks bønner og også sin tjener Alma, din fars, bønner; for han har med

megen tro bedt for dig om, at du måtte blive bragt til kundskab om sandheden; derfor, med det formål er jeg kommet for at overbevise dig om Guds magt og myndighed, så hans tjeneres bønner må blive besvaret i forhold til deres tro« (Mosi 27:14).

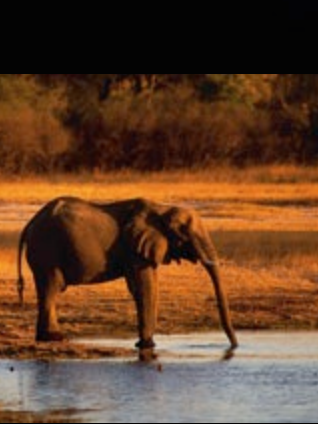
Denne forbløffende oplevelse skyldtes til dels Almas bønner – som englen to gange anerkendte som Guds tjener. Trofaste forældre kan således trække på himlens kræfter til at påvirke deres børn. Alligevel forbliver disse børn i stand til at handle for sig selv, og valget om at omvende sig eller ej er i sidste ende deres. Alma den Yngre omvendte sig fra sine synder og blev født af Ånden (se Mosi 27:24). Det resultat, som alle forældre til vildfarne børn higer efter af hele deres hjerte.

Når forældre er tålmodige og udholdende i at elske deres børn og i at blive levende eksempler som Jesu Kristi disciple, så underviser de mest effektivt i Faderens plan for lykke. Sådanne forældres udholdenhed bærer et stærkt vidnesbyrd om den forløsende og styrkende kraft i Frelserens forsoning og opfordrer vildfarne børn til at se med nye øjne og høre med ny ører (se Matt 13:43).

Når vi handler i overensstemmelse med Frelserens lære, inviterer vi åndelig kraft ind i vores tilværelse – kraft til at høre og følge, kraft til at skelne og kraft til at holde ud. At være en hengiven discipel er det bedste og eneste svar på alle spørgsmål og udfordringer. ■

NOTER

1. Se Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, red. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 386; Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:530; Brigham Young, i *Journal of Discourses*, 11:215; Lorenzo Snow, i Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses*, 5 bd., 1987-1992, 3:364; Joseph Fielding Smith, i *Lærdomme om frelse: Taler og skrifter af Joseph Fielding Smith*, saml. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 2:81-82, s. 150, 153; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. udg., 1979, s. 685; Spencer W. Kimball, »Havets strømninger og familiens indflydelse«, *Den danske Stjerne*, juli 1975, s. 4-5; Howard W. Hunter, »Forældres omsorg for deres børn«, *Den danske Stjerne*, apr. 1984, s. 110; Boyd K. Packer, »Vores moralske miljø«, *Stjernen*, juli 1992, s. 63-64; Russell M. Nelson, »Dødens døre«, *Stjernen*, juli 1992, s. 69-70; Gordon B. Hinckley, i »Prophet Returns to Beloved England«, *Church News*, 2. sep. 1995, s. 4; Boyd K. Packer, »Frygt ikke«, *Liahona*, maj 2004, s. 77; Robert D. Hales, »Med en øm faders hele kærlighed: Et budskab om håb til familier«, *Liahona*, maj 2004, s. 88.
2. Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, red. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 386.
3. Orson F. Whitney, i Conference Report, apr. 1929, s. 110.
4. Joseph Smith, *The Words of Joseph Smith*, saml. Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook, 1980, s. 241; fremhævelse tilføjet. Se også s. 300.
5. Disse skriftsteder illustrerer også princippet, at mænd og kvinder er personer, der er velsignet med og kan udøve handlefrihed og er ansvarlige over for Gud for deres handlinger. Listen skal ikke opfattes som udtømmende: 2 Kor 5:9-10; Gal 6:7-9; Mosi 4:30; 7:30-33; Alma 12:12-14; 33-35; 34:13-17; 42:24-30; L&P 6:33-34; 101:78; Moses 7:32-33.
6. Orson F. Whitney, i Conference Report, apr. 1929, s. 110.
7. Alonzo A. Hinckley, i Conference Report, okt. 1919, s. 161.
8. See John K. Carmack, »Når vore børn kommer på afveje«, *Liahona*, mar. 1999, s. 28.
9. James E. Faust, »Hyrden hos fårene våger«, *Liahona*, maj 2003, s. 61-62.

Zimbabwe

– ET SMUKT LAND, ET TROFAST FOLK

Zimbabwe har et blomstrende fællesskab af sidste dages hellige.

Zimbabwes skønhed

Victoria Falls, der anses for at være et af verdens syv vidundere i naturen, og som ligger ved Zimbabwes grænse, er ikke verdens bredeste eller dybeste vandfald – men mange hævder, at det er det største målt på mængden af vand. Vandfaldet er mere end 1,5 km bredt, og kaskader af vand vælter 110 meter ned på klipperne under det. Det brusende vandfald sprøjter så meget vand op, at man ikke engang kan se bunden på vandfaldet i regntiden.

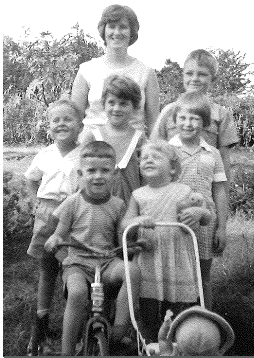
Victoria Falls er blot et af de mange betagende og smukke seværdigheder i Zimbabwe. Zimbabwe (tidligere Sydrhodesia), der ligger i den sydøstlige del af Afrika, lokker rejsende fra hele verden til at opleve dets nationalparker, dyreliv, skønhed og kultur.

Uanset om man er til safariture eller om man vil prøve at white-water raft ned af den dundrende Zambezi flod, så byder Zimbabwe på mange ting – heriblandt et blomstrende fællesskab af sidste dages hellige.

Kirken i Zimbabwe

Der er flere end 23.000 medlemmer af Kirken i Zimbabwe. Medlemskabet er vokset hurtigt de sidste 35 år. Før 1980 var der fx kun lidt over 1000 medlemmer.

Præsident Spencer W. Kimballs (1895-1985) profetiske erklæring, der blev udstedt den 8. juni 1978, om, at »alle værdige medlemmer af Kirken [kan] blive ordineret til præstedømmet uden hensyn til race eller hudfarve« (Officiel erklæring – 2) har haft en positiv virkning på Kirkens vækst i Zimbabwe.

Primarybørn i Kwekwe i 1965.

Mange sidste dages hellige har været med til at styrke Kirken i Zimbabwe. Her er et kort kig på nogle af disse pionerer.

Nutidige pionerer i Zimbabwe **Hubert Henry Hodgkiss**

I en begrænset periode blev der sendt missionærer til Sydrhodesia i starten af 1930'erne. I 1935 blev alle missionærer dog trukket ud af Sydrhodesia (dengang del af den sydafrikanske mission), og området blev lukket på grund af manglen på missionærer

og distancen til missionshjemmet i Cape Town i Sydafrika.

I september 1950 blev der sendt otte missionærer ind for at genåbne Sydrhodesia. Fem måneder senere fandt den første dåb for en nyomvendt sted i området.

Hubert Henry Hodgkiss, der blev født i England i 1926, flyttede til Salisbury i Sydrhodesia i 1949. Han fik først kendskab til Kirken gennem en ven, som undersøgte evangeliet. Hugh tvivlede på det gengivne evangelium og satte sig for at overbevise

1927: To sønner af et medlem, der emigrerede fra Sydafrika, er de første medlemmer, der bliver døbt i Sydrhodesia.

1930: Præsident Don M. Dalton fra Den Sydafrikanske Mission sender de første missionærer ud for at arbejde i det nye Rhodesia Distrikt.

1935: Præsident Don M. Dalton sender ikke længere missionærer til Sydrhodesia.

1950: I september gav præsident Evan P. Wright otte missionærer til opgave at genåbne Sydrhodesia.

1951: Hugh Hodgkiss er den første nyomvendte, der døbes i Sydrhodesia.

Sidste dages hellige i Harare i Zimbabwe samles for at fejre en navngivelse i 1985.

sin ven om, at Kirken ikke var sand. Efter at have undersøgt evangeliet nøje, udviklede Hugh i stedet et vidnesbyrd om dens sandhed og besluttede sig for at blive døbt. »Jeg tog fejl,« fortalte han sin ven. »Jeg tilslutter mig Kirken.«¹

Hugh blev døbt den 1. februar 1951 og blev den første nyomvendte, der blev døbt i Sydrhodesia. Han kunne godt lide at være sammen med andre mennesker og fik venner, hvor han end kom. Hans venlige væsen bidrog væsentligt til Kirkens vækst i området.

I 1959 blev Hugh præsident for Salisbury gren. Hans rådgivere var også lokale medlemmer. Det var første gang, at dette grenspræsidentskab bestod af lokale medlemmer. Før i tiden havde fuldtidsmissionærer altid udfyldt grenspræsidentskabet ansvar.

De unge mænd fra Gweru Stav til en aktivitet i vinteren 2012. De unge mænd og deres ledere høstede majs og nød et måltid mad og spillede en fodboldkamp.

1959: Jean Wood er den første missionær, der tjener fra Sydrhodesia. Hun tjener i Den Sydafrikanske Mission.

1964: Nordrhodesia ændrer navn til Zambia, og Sydrhodesia ændrer navn til Rhodesia.

1978: Præsident E. Dale LeBaron organiserer det første rhodesiske distriktspræsidentskab.

1980: Storbritannien anerkender Rhodesias uafhængighed; landet ændrer navn til Zimbabwe.

1985: Den 24.-25. august indvies templet i Johannesburg i Sydafrika.

Ernest Sibanda

Ernest Sibanda mødte to sidste dages hellige missionærer på cykler – ældste Black og ældste Kaelin – i december 1978. De efterlod ham med en Mormons Bog. Forud for deres møde havde Ernest allerede i mange år studeret religion. Rent faktisk havde han været underviser i sin kirke i ni år og præst i tre år.

Den aften, hvor Ernest fik Mormons Bog, læste han med så stor begejstring, at han blev oppe til kl. 2 om natten. Han kunne næsten ikke vente til at mødes med missionærerne næste dag. Ernest fortalte dem, at han havde lært mere om Jesus Kristus fra Joseph Smith end fra alle de præster, han nogensinde havde mødt. Kort tid derefter blev Ernest døbt, og hans hustru og børn fulgte et par uger senere.

Om sin dåbsdag skrev han: »Jeg følte mig meget fri. Jeg følte mig fri fra enhver ondskab. Jeg fandt kærligheden i mig til min familie. Jeg fandt kærligheden i mig til Kirken.«²

Ernest Sibanda viste sig at være en stor styrke for Kirken.

Han tjente som præsident for Søndagsskolen, som sekretær i grenen og andenrådgiver i grenspræsidentskabet. Han udførte også en opgave for missionspræsidenten i Sydafrika med at oversætte salmerne fra engelsk til shona.

Edward Dube

Ved aprilkonferencen 2013 blev Edward Dube kaldet som medlem af De Halvfjerds Første Kvorum, hvilket gjorde ham til den første generalautoritet for Kirken fra Zimbabwe. Det er blot den seneste af mange førstegangsoplevelser for ældste Dube. Han var også den første lokale stavspræsident, den første lokale missionspræsident og første lokale områdehalvfjerds fra Zimbabwe. Ældste Dube har været en sand pioner inden for retskaffent lederskab.

Men før alt dette var der dog en anden førstegangsoplevelse for ældste Dube; den første gang han var i kirke. To år før han var i kirke for første gang, modtog han en Mormons Bog af en sidste dages hellig mand, som han

arbejdede for. Ældste Dube læste Mormons Bog og følte dets virkning og kraft.

I februar 1984 tog ældste Dube imod invitationen om at være med til et faste- og vidnesbyrds møde i den lokale gren. Han var så nervøs, da han trådte ind i kirkebygningen, at han var lige ved at vende om med det samme og gå igen.

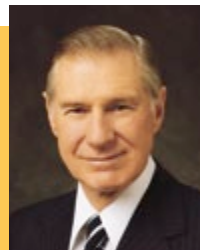
Ældste Dubes følelser begyndte dog at forandre sig, da grenspræsidenten rejste sig og bar sit vidnesbyrd om Mormons Bog. Et vidnesbyrd om Mormons Bog var et punkt, hvor

I 1994 gik præsident Beloved Mundera knap 2 km sammen med sin familie hver søndag for at komme i kirke. I sin trillebør medbragte han alt det, som grenen skulle bruge til møderne.

1987: Zimbabwe Harare Missionen organiseres fra Sydafrika Johannesburg Missionen.

1991: Den 25. oktober indviede ældste James E. Faust (1920-2007) fra De Tolv Apostles Kvorum Zimbabwe til forkyndelse af evangeliet.

1994: Kirkens Uddannelsessystem ansætter Edward Dube som lokal CES-koordinator. Han får etableret seminar- og institutklasser i hele Zimbabwe.

1998: Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) besøger Zimbabwe og taler til omkring 1500 sidste dages hellige. Flere repræsentanter for regeringen deltager også.

ældste Dube følte fælles fodslag. Efter at flere medlemmer havde båret vidnesbyrd, rejste han sig og delte sine egne tanker og følelser omkring Mormons Bog.

Kort tid efter dette første nadvermøde begyndte ældste Dube at undersøge Kirken mere oprigtigt. Han blev døbt et par måneder senere. Han tjente derefter som fuldtidsmissionær i Zimbabwe Harare Missionen. Ældste Dube giftede sig med Naume Keresia Salizani den 9. december 1989. De har fire børn.

Som følge af politisk uro, har ældste Dube set mange op- og nedture for de hellige i Zimbabwe. Gennem det hele har han sat sin lid til Herrens styrke og vejledning. »Når jeg ser tilbage på mit liv, føler jeg stor taknemlighed,« siger han. »Evangeliet har været alt i mit liv.«³

»Ældste Dube er for mig Zimbabwes svar på

Brigham Young eller Wilford Woodruff,« fortæller præsident Keith R. Edwards, tidligere medlem af De Halvfjerds, som på nuværende tidspunkt tjener som præsident for Englands missionærskole. Præsident Edwards var missionspræsident for Zimbabwe Harare Missionen fra 2000 til 2003, og arbejdede tæt sammen med ældste Dube, der på det tidspunkt tjente som stavspræsident. »Ældste Dube har en vision om, hvad evangeliet bør gøre, og hvordan det bør fungere.«⁴

Missioneringsindsatsen i Zimbabwe

Under sin tid i Zimbabwe så præsident Edwards på førstehånd Kirkens vækst i et land, der favnede evangeliet mere og mere. »Folket i Zimbabwe nyder livet,« siger præsident Edwards. »De er glade og er meget åndelige af natur. De er meget lette at undervise.«

VÆKST I KIRKENS MEDLEMSKAB I ZIMBABWE

KIRKENS STATISTIK FOR ZIMBABWE*

Samlet medlemstal: 23.727
 Missioner: 1
 Menigheder og grene: 60
 Slægtshistoriske centre: 4

* I juni 2013

1999: Zimbabwes første stav organiseres i Harare. Den første fuldstændige udgave af Mormons Bog trykkes på shona, som er Zimbabwes nationalsprog.

2007: Tre-i-én udgaven (Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle) trykkes på shona.

2009: Edward Dube bliver den første zimbabweanske missionspræsident, der tjener i Zimbabwe.

2013: Edward Dube kaldes til De Halvfjerds' Første Kvorum, hvilket gør ham til den første generalautoritet fra Zimbabwe.

Præsident Edwards forklarer, at missionærnavneskiltet – fordi det bærer Frelserens navn – er en af de nemmeste måder for missionærerne at komme i kontakt med det zimbabweiske folk på. De lokale læser ofte Kirkens navn og bliver interesserede. »De siger: »Vi er også venner med Jesus Kristus.« Det knytter øjeblikkeligt et bånd,« fortæller præsident Edwards.

Flere fremtidige ledere og pionerer tilslutter sig hele tiden Kirken i Zimbabwe. »Missionærerne har altid travlt,« siger præsident Edwards. ■

NOTER

1. Fra Greg Hodgkiss' udkast af Hubert Henry Hodgkiss' biografi, 26. juni 2012, Zimbabwes sagsmappe, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
2. *All are alike unto God*, red. E. Dale LeBaron, 1990, s. 129.
3. Edward Dube, i R. Scott Lloyd, »New General Authority: Elder Edward Dube«, *Church News*, 20. apr. 2013, ldschurchnews.com.
4. Fra et interview med Keith R. Edwards, 24. apr. 2013.

Ledere og missionærer fra Kwekwe Menighed i 2011.

Uberørt

Idet vi vendte os til Herren under eftervirkningerne af jordskælvet, blev vi mindet om vigtigheden af altid at erindre ham.

Reid Tateoka

Tidligere missionspræsident for Sendai-missionen i Japan

Fredag den 11. marts 2011, kl. 02:46;
Kōriyama i Japan; Kōriyama kirkebygning,
2. sal.

Femten missionærer er i gang med et oplæringsmøde for ledere og skal til at øve undervisning om Joseph Smith. Alt imens lokalet fyldes med et budskab om håb og fred, begynder ruderne at klirre. Lyden bliver kraftigere. Det, der begyndte som vibrationer, eskalerer nu til en rungen.

Bygningen bevæger sig fra side til side, og bevægelsen stiger i hastighed og styrke, indtil det bliver en vedvarende, rystende bevægelse. Det er næsten umuligt at stå og gå.

Nogle af missionærerne søger dække under bordene – indtil bordene slynges gennem lokalet. Bygningen, byen, ja, selv hele provinsen slingrer i stort tumult, som om jorden skulle åbne sig. En tanke fylder mit sind: »Få missionærerne ud herfra!«

Vores mirakuløse evakuering

Som missionspræsident for Sendai-missionen i Japan, havde jeg i flere måneder undervist missionærerne og medlemmerne om at »vende [sig] til Herren« (Mosi 7:33). Og nu, hvor jeg vendte mig til ham for guddommelig vejledning, kom inspirationen hurtigt: »Åbn døren – skab en

Jordskælvet og den efterfølgende tsunami i marts 2011 ødelagde flere byer i det nordlige Japan (som fx Miyako City vist herover), slog flere tusinder af mennesker ihjel og fordrev flere hundredtusinde andre.

flugtrute.« Jeg var klar over, at jeg måtte åbne døren, før loftet faldt sammen og spærrede os inde. Jeg skyndte mig hen til døren og åbnede den. »Skynd jer ud herfra!« råbte jeg.

Missionærene vaklede over det rykkende, gyngende og hævede gulv mod døren. Så skyndte de sig ned af trappen og ud af kirkebygningen. Da vi endelig var udenfor, følte vi os trygge, selvom vi endnu ikke var i sikkerhed fra elementerne. Vejret havde skiftet til bitter kulde, og sneen væltede ned.

Lige over for kirkebygningen var gravstenene på den buddhistiske kirkegård væltet, og kirkegårdens mur var omdannet til murbrokker. På en 12-etagers bygning bag kirken zigzaggede en stor revne sig gennem alle 12 etager. Store murbrokker fra en betonfacade havde skraldet muren på en tilstødende skolebygning. Vinduerne var blæst ud, og glasskår flød på jorden. På den anden side af vejen lå et blå tag af teglsten i stumper og stykker. Jeg samlede de 15 missionærer på kirkens parkeringsplads, hvor vi takkede vor

himmelske Fader for at have beskyttet os og bad om hans stadige hjælp.

Vore takkebønner

Panikken spredte sig i byen. Folk var bange for at løbe tør for mad og købte derfor alt. Brød og mælk blev udsolgt med det samme, og efter et par timer var der ikke brød at finde i byen. Ved tankstationerne var der køer på flere kilometer.

I kontrast til panikken hos mennesker på gaden, var missionærene bemærkelsesværdige rolige. Vi bad takkebønner og følte en beroligende forvisning om, at alt nok skulle blive godt igen.

Vi kunne ikke forlade byen – vejene var ødelagte og motorvejene var lukkede, og der kørte ingen tog eller busser. De mennesker, der havde ventet i kø i mange timer ved tankstationerne for at købe benzin, blev sendt væk. Tilsynsførende fra regeringen gik systematisk ind i hver bolig og afviste eller godkendte boligerne til beboelse. Vi overnattede på et evakueringscenter med mange andre, der, som os, ikke kunne vende hjem.

Disciple i nødens stund

Den følgende dag, lørdag, begyndte vi som sædvanligt med skriftstudium og bøn. Den dag havde vi især brug for vor himmelske Faders hjælp. Efter vores skriftstudium organiserede jeg missionærerne i grupper. En gruppe tog ud til kirkebygningen for at hjælpe med at rydde op og dernæst arbejde sammen med grenspræsidenten om at reparere medlemmernes hjem. En anden gruppe talte med byens tilsynsførende for at finde ud af, om missionærernes lejligheder var sikre nok til beboelse igen. En tredje gruppe tjekkede om tog og busser kørte igen. Flere andre stod i kø for at få vand, mens andre ledte efter mad. Et missionærpar fik en særlig opgave: Find brød til nadveren på søndag. Jeg arbejdede hele dagen med at få kontakt med alle missionærerne i missionen.

Den dag følte vi vor himmelske Faders vejledning i alt, hvad vi foretog os. Missionærerne, der stod i kø efter vand, mødte to mænd, som de fortalte om evangeliet. Missionærerne bar deres vidnesbyrd om Guds kærlighed og tog de

FORMÅLET MED PRØVELSER

»Vor himmelske Fader, som giver os så meget at glædes over, ved også, at vi lærer og vokser og bliver stærkere, når vi står over for og overlever prøvelser, som vi skal igennem ...

Sådanne prøvelser giver os mulighed for at ændre os og blive bedre, genopbygge vores liv, som vor himmelske Fader lærer os, og blive anderledes end vi var - bedre end vi var, mere forstående end vi var, mere empatiske end vi var, med stærkere vidnesbyrd end vi havde før.«

Præsident Thomas S. Monson, »Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke«, *Liahona*, nov. 2013, s. 87.

to mænd med til vores vidnesbyrdmøde om aftenen og med i kirke den næste dag.

Søstrene, der ledte efter mad til os, lærte snart, at Gud ledte deres færden. De kunne intet finde i butikkerne, men de fandt mad på steder, de ikke engang havde overvejet, nemlig i øde gyder og små kiosker. Vi blev givet »vort daglige brød« (Matt 6:11).

Ved slutningen af dagen rapporterede vi tilbage til vor himmelske Fader. Vi havde ikke mistet vores fokus. Vi var stadig »discipl[e] af Jesus Kristus«, som var »kaldet af ham til at kundgøre hans ord blandt hans folk, så de kan få evigtvarende liv« (3 Ne 5:13).

Faderens styrke, kraft og fred

Den aften følte vi et større behov for vor himmelske Faders styrke og kraft. Vi havde brug for at have hans Ånd hos os. Så vi afholdt et vidnesbyrdmøde i kirkebygningen. Missionærerne takkede Herren for at have skænket os vores daglige brød, og de anerkendte, at vi var blevet ledt, vejledt, anvist og beskyttet. De vidste, at mange andre ikke var så heldige og ikke ville se en solopgang igen. Vi havde i sandhed været »trængt, men ikke stængt inde. Vi [havde været] tvivlrådige, men ikke fortvivlede ... [slået] til jorden, men ikke [gået] til grunde« (2 Kor 4:8-9).

Alle missionærerne vidnede om den fred, de havde følt. De vidnede om, at Gud havde beskyttet dem og beroliget deres sjæle. De havde stået ansigt til ansigt med døden, men frygtede ikke. De havde hverken vand, mad eller varme, der kunne holde dem kørende længe. Men de blev dog nær af det levende vand; de blev mættet med Guds ord, og de blev holdt varme af Ånden. Ingen i vores lille gruppe af missionærer følte frygt. Den aften følte hver enkelt missionær Guds styrkende kraft og følte sig tættere til Gud end nogensinde før.

Da dagen gik på hæld, var vi taknemlige for at være i live. Vi takkede Herren for den håndgribelige hjælp, han havde skænket os. Vi uddelegerede ansvar for den følgende dags kirkemøder og forlod kirkebygningen for at

Som om det ikke havde været nok at bevare vores liv, gjorde vor himmelske Fader det muligt for: »altid [at] erindre« hans Søn.

tilslutte os de mange andre midlertidige hjemløse mennesker i evakueringscenteret.

Nadverbrødet

Men to ældster var især forstemte. De var blevet bedt om at skaffe brød til nadveren den næste dag, men havde ikke haft held med deres opgave.

Da vi lørdag aften vendte tilbage til evakueringscenteret, bød citypersonalet os velkommen tilbage. De undskyldte for den smule mad (20 kiks), de havde givet os dagen før, men de strålede, da de rakte os morgendagens ration: en flaske vand og otte skiver brød.

Mine ældster så på mig med et blik, der sagde: »Hvordan kan Herren velsigne os yderligere?«

Gud, der ved, når en spurv falder til jorden, havde igen rakt ud til os, som om det ikke havde været nok at bevare vores liv. Vor himmelske Fader havde gjort det muligt for os »altid [at] erindre« hans Søn (L&P 20:77). Vi var tættere på vor Frelser, end vi nogensinde før havde været.

Missionærerne bad en særlig bøn den aften. De faldt på knæ og takkede vor himmelske Fader for endnu et mirakel i en lang række af særlige mirakler. De forstod den prioritering, som Gud havde givet vores pagt om altid at erindre Jesus Kristus, og de var taknemlige for en kærlig Guds barmhjertighed og venlighed, der lod os tage nadveren hver uge.

Nu vidnede disse missionærer med større overbevisning end nogensinde før om, at Gud ønsker, at vi altid skal erindre hans Søn, Jesus Kristus. ■

Jordskælvet på Tōhoku i 2011 fandt sted 70 kilometer fra Oshika-halvøen og blev registreret med en styrke på 9,0 på richterskalaen. Jordskælvet var et af de fem kraftigste, der er blevet målt, siden man begyndte at registrere dem i 1900.¹ Få dage efter jordskælvet var der gjort rede for alle missionærerne i Sendai.

NOTE

1. »Managing post-disaster debris: the Japan experience« (FN's miljøprogram, juni 2012), s. 5, unep.org/disastersandconflicts.

**Ældste
Tad R. Callister**
De Halvfjerds'
Præsidium

Herrens standard for **MORAL**

For et par år siden tog min far, der er advokat, del i en retssag. For at underbygge sin sag henviste han kun til én sag – en sag, der havde været for Højesteretten i Californien mange år tidligere. Hans modstander henviste til flere nyere sager, der havde været for en mindre domstol.

Dommeren sagde til min far: »Hr. Callister, har De ikke en nyere sag end denne?«

Min far så på dommeren og svarede: »Ærede dommer, må jeg minde Dem om, at når Højesteretten udtaler sig om en sag, behøver den kun at udtale sig én gang.« Dommeren

nikkede godkendende. Han blev mindet om, at højesteretten overtrumfer alle de mindre domstoles afgørelser, uanset hvor mange eller hvor nye de end måtte være.

På samme måde er det med Gud vor Fader – Han behøver kun at udtale sig en gang om moral, og så vil den erklæring overtrumfe alle de mindre domstoles holdninger, uanset om de holdninger kommer fra psykologer, vejledere, politikere, venner, forældre eller mulige moralister, der er oppe i tiden.

Det er ufatteligt at tænke sig, at Gud har givet sine børn den kraft, der er ham mest værdsat og hellig – skaberkraften. Fordi Gud har givet os denne kraft, har han alene ret til at foreskrive, hvordan den bør anvendes.

I modstrid med en meget almindelig opfattelse, er der intet negativt eller begrænsende ved Guds standarder for moral. De er tværtimod positive, opløftende og befriende. De opbygger tillidsfulde forhold, de forøger selvtilid, fremelsker en ren samvittighed og indbyder Herrens Ånd til at velsigne den enkelte og ægteskaber. De er dokumenterede standarder for vellykkede ægteskaber og stabile samfund.

Vores valg om at adlyde eller ikke at adlyde Guds standard for moral vil i høj grad afgøre graden af vores glæde i livet.

Hvad er så Herrens standard for anvendelse af denne hellige skaberkraft – hans standard for moral? Faktisk består Herrens standard for moral ikke af en liste over det man må og ikke må. Det er snarere et princip, som kan udtrykkes på følgende måde: Skaberkraften bør udøves i ægteskabelige forhold af to hovedårsager: (1) For at knytte og styrke bånd mellem ægtefæller og (2) bringe sjæle ind i denne verden. Disse rammer for anvendelsen har Herrens velsignelse og godkendelse.

På den anden side må skaberkraften ikke udøves uden for ægteskabets rammer. Af denne grund misbilliger Herren enhver bevidst tanke eller frivillig handling, der stimulerer eller resulterer i brugen af skaberkraften uden for det ægteskabelige forhold.

For at mindske enhver misforståelse eller uklarhed citerer jeg nu nogle af Herrens standarder for moral.

HOR OG UTROSKAB

Uanset hvordan verden ser på hor og utroskab, så forbyder Herren begge dele. Disse handlinger indebærer den ultimative brug af skaberkraften sammen med en af det modsatte køn, som vi ikke lovformeligt er gift med. Det er hor, hvis ingen af parterne er gift. Det er utroskab, hvis den ene eller begge er gift.

Apostlen Paulus sagde: »For dette er Guds vilje, at I skal helliges, så I afholder jer fra utugt« (1 Thess 4:3; fremhævelse

tilføjet). Han har også sagt: »Ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds rige? Far ikke vild! *Hverken utugtige ... eller ægteskabsbrydere ...* skal arve Guds rige« (1 Kor 6:9-10; fremhævelse tilføjet).

Nogle mennesker indser sommetider ikke alvoren af disse overtrædelser eller bortforklarer den i visse tilfælde. Corianton så ikke ud til at have indset alvoren af det, han havde gjort, da han havde syndet med skøgen Isabel. Hans

far, Alma, satte det i perspektiv: »Ved du ikke, min søn, at dette er en vederstyggelighed i Herrens øjne?« (Alma 39:5). Josef talte også om dette onde, da han blev fristet af Potifars hustru: »Hvordan skulle jeg så kunne gøre noget så ondt og synde mod Gud?« (1 Mos 39:9).

UPASSENDE BERØRING

Upassende berøring vækker forme-ringskraften. Derfor er det før ægteskabet imod Herrens standard for moral at røre de ædlere eller hellige dele af en andens krop, uanset om personen er påklædt eller ej.¹

ONANI

Herren fordømmer onani. Onani er, når man pirrer skaberkraften i ens egen krop. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt:

»Bliv ikke skyldige i at pille ved eller lege med denne hellige skaberkraft ...

Guds moralstandarder opbygger tillidsfulde forhold, øger selvtilliden, fremelsker en ren samvittighed og indbyder Herrens Ånd til at velsigne den enkelte og ægteskaber.

det er ikke Herren til behag, og det er ikke dig selv til behag. Det vil hverken få dig til at føle dig værdig eller ren.«²

FORHOLD MELLEM TO PERSONER AF SAMME KØN

Nogle vil have os til at tro, at Kirkens holdning angående fysiske forhold mellem to personer af samme køn er en midlertidig politik, og ikke en evig lære. En sådan overbevisning er ikke i overensstemmelse med skriften, med nutidige profeters ord eller med frelsesplanen, der alle lærer os om nødvendigheden af et evigt ægteskab mellem mand og kvinde som en betingelse for ophøjelse. Et forhold mellem personer af samme køn er ikke i overensstemmelse med Guds evige plan om, at mænd og hustruer ikke blot skal få børn i den jordiske tilværelse, men også kan få evigt afkom i deres ophøjede tilstand.

Vi anerkender, at alle er sønner eller døtre af Gud og fortjener at blive behandlet som dette. Vi kæmper alle med ufuldkommenheder, visse har vi ikke selv valgt. Men vi tror også på en uendelig forsoning, som har kraften til at begave os med enhver styrke, der er nødvendig for at gøre vore svagheder og ufuldkommenheder til styrker i både dette liv og i det næste liv. Herren har givet os dette løfte: »... for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27).

De, der har tilbøjeligheder til forhold med personer af samme køn, har et ansvar for (1) at afholde sig fra umoraliske forhold og (2) gøre alt, hvad der står i deres magt for at benytte sig af forsoningens forædlende og fuldkommengørende kraft. I mellemtiden er de, der har tilbøjeligheder til forhold med personer af samme køn, men som ikke handler på dem, værdige til at have kirkekaldelser og modtage en tempelanbefaling.³

MODSTANDERENS FANGARME

Jeg vil gerne fortælle om nogle af de faresignaler, der går forud for de synder, jeg har nævnt. I nogle henseende

er Satan som en blæksprutte, der prøver at fange os. Hvis en fangarm ikke virker, forsøger han sig med en anden og endnu en, indtil han finder en, der tager fat. Følgende er nogle af den ondes fangarme, der har til hensigt at få os til at bryde Guds standard for moral.

Pornografi

Gud ønsker, at hans børn skal holde sig fra film eller tv-programmer, hjemmesider eller tidsskrifter og blade, der på nogen måde er pornografiske. Pornografi er ethvert billede eller fortælling, der fodrer det kødelige menneske i os. Det er *afskyeligt* for Herrens Ånd.

Ingen kan snyde sig fra pornografiens følger ved at tro, at der findes noget som et uskyldigt glimt. Det er en giftig, ubarmhjertig slange, der slår til i det øjeblik man kaster sit første blik. Og den fortsætter sine angreb med en fuld portion gift med hvert blik herefter.

Hvis du er blevet ramt af denne gift, må du gøre alt, hvad der står i din magt for at overvinde den. Det vil måske kræve bekendelse, indtrængende bønner, faste, fordybelse i skriften, at erstatte tidsfordriv med konstruktiv brug af tid, opsætte strenge grænser for brug af internettet, professionel rådgivning og deslige. Men du kan overvinde det. På et eller andet tidspunkt vil viljestyrke blive en absolut nødvendig ingrediens – der er ikke én pille eller én behandling, som kan løse enhver afhængighed.

Uanstændig påklædning

Vores påklædning påvirker ikke alene vore egne tanker og handlinger, men også andres tanker og handlinger. Derfor gav apostlen Paulus dette råd: »Kvinder skal være ærbart ... klædt« (1 Tim 2:9).

En kvindes påklædning har stor indflydelse på mænds tanker og lyster. Hvis påklædningen er for nedringet eller for kort eller for tætsiddende, kan den forårsage upassende tanker hos selv den unge mand, der stræber efter at være ren.⁴

Mænd og kvinder kan gå smart og moderigtig klædt og på samme tid være anstændigt klædt. Især kvinder kan klæde sig sømmeligt og derigennem bidrage til deres

Enhver bevidst tanke eller frivillig handling, der stimulerer eller resulterer i udøvelse af skaberkraften uden for den ægteskabelige ramme misbilliges af Herren.

egen selvrespekt og mændenes moralske renhed. I sidste ende får de fleste kvinder den type mand, som de klæder sig på til.

Urene tanker

Det er blevet sagt: »Du kan ikke forhindre fuglene i at flyve over dit hoved, men du kan forhindre dem i at bygge rede i dit hår.« Der er intet galt i at lægge mærke til en smuk ung kvinde eller en flot ung mand, når de går forbi en – det er normalt. Men hvis de tanker bliver til begær, er reden ved at blive bygget.

Vi kan ikke undgå at se enhver upassende reklamesøjle eller uanstændigt klædt person. Men vi kan fordrive de upassende tanker, lige så snart de dukker op. Synden består ikke i ufrivilligt at se noget, der er upassende. Synden er, når man lader tankerne få frit spil, når de dukker op. Et ordsprog lyder: »Som et menneske tænker i sit hjerte, således er han.«

Sagens kerne er, at vore tanker bliver frø, der sår vore handlinger. Vi har dog styrken og kraften i os til at have kontrol over vores liv og vore tanker. Gode og onde tanker kan ikke være i vores sind på samme tid, såvel som lys og mørke ikke kan eksistere på samme tid og samme sted. På et tidspunkt må vi beslutte os for, hvem der skal være vores indbudte gæst.

Hvis vi ønsker det, kan vi fordrive enhver ond eller dårlig tanke, og med det samme erstatte den med en opløftende sang eller et digt eller et skriftsted. På samme måde som mørket flyr lyset, må det onde fly det gode.

Afsides steder og venner, der lokker

Uanset, hvor stærke vi er, så har vi på visse steder og tidspunkter mindre modstandskraft. Nogle af de bedste mænd og kvinder er under de værste omstændigheder bukket under. Det skete for kong David, da han en aften iagttog Batseba fra det, der i første omgang virkede som sikker afstand (se 2 Sam 11:2-4). Ingen af os må bilde os selv ind, at vi er for stærke til eller immune for at bukke

under. Afsides steder, sene aftener og umoralske venner har et utrolig magnetisk felt, der drager os ind i Satans greb.

Bortrationalisering

To bortrationaliseringer, der ofte gentages, bruges til at understøtte moralske overtrædelser. Den første lyder: »Jeg elskede hende.« Satan er den store bedrager. Han forsøger at udgive begær for kærlighed. Der findes en enkel test, der kan påvise forskellen. Kærlighed motiveres af selvkontrol,

lydighed mod Guds morallove, respekt over for andre og uselviskhed. På den anden side motiveres begær af ulydighed, selvtilfredsstillelse og mangel på disciplin.

Den anden bortrationalisering lyder: »Ingen kommer nogensinde til at kende noget til det.« Herren har ved flere lejligheder aflivet den myte. Han har erklæret: »De oprørske skal blive gennemboret af megen sorg, for deres misgerninger skal blive forkyndt på hustagene, og

deres hemmelige gerninger skal blive åbenbarede« (L&P 1:3, fremhævelse tilføjet).

Der er intet rum så mørkt eller hjørne så afskærmet, at ingen nogensinde vil komme til at vide det. Gud vil vide det, og du ved det, hvis du bryder hans moralske lov.

OMVENDELSE

Hvis vi har begået moralske fejltagelser i vores liv, kan vi takket være Jesu Kristi forsoning omvende os. Det første og grundlæggende skridt til at leve et moralsk rent liv i fremtiden er at omvende sig fra fortidens overtrædelser, og bytte et fundament af sand ud med et fundament bygget på klippegrund. Ofte begynder det med bekendelse.

Omvendelse består dog ikke blot i at lade tiden gå eller forsage en synd eller bekende den. Omvendelse er primært en ærlig forandring af hjertet, en brændende beslutning om at leve et moralsk rent liv – ikke fordi vi skal, men fordi vi vil.

Gud har gjort det klart, at vi ikke kan bryde hans standarder uden at lide under konsekvenserne. Men fordi

Begær motiveres af ulydighed, selvtilfredsstillelse og mangel på disciplin.

han er uendelig kærlig og medfølende, giver han os dette vidunderlige håb:

»For jeg, Herren, kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse;

alligevel skal den, der omvender sig og gør Herrens befalinger, blive tilgivet« (L&P 1:31-32, fremhævelse tilføjet).

Han har lovet alle ærlige sjæle, der forandrer deres hjerte og forsager synd, dette: »Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne« (Esajas 1:18).

Det er dog altid bedre at forblive ren end at synde og bagefter skulle omvende sig. Hvorfor er det sådan? Fordi visse ugunstige konsekvenser af synd måske stadig bliver tilbage efter omvendelse, såsom sygdom, et barn født uden for ægteskab eller at have skadet sit ry. Vores mål i livet er ikke blot at blive rene, men også at blive fuldkomne. Når vi er rene, sættes farten op i vores søgen efter fuldkommenhed. Men når vi ikke er rene, hindres vi.

Alma lærer os: »Ugudelighed har aldrig været lykkelig« (Alma 41:10). Vi kan ikke ustraffet bryde Guds morallove og stadig være glade. For Gud, der skabte os, har plantet et moralsk kompas i vores sjæl, som vi kender som vores samvittighed. Når som helst vi bryder Guds moralske standard, går samvittigheden i gang – den piner os, den udløser en skyldfølelse og en følelse af anger. Den handler som et guddommeligt vidne, der vidner om den pågældende standarders sandhed.

Vi kan prøve at ignorere den og undertrykke

den. Men vi kan ikke flygte fra den. Guds moralske standard kan ikke afvises, den kan ikke udvandes eller gå på kompromis. Den kan kun adlydes eller ikke adlydes. I sidste instans kæmper vi enten imod den eller favner den. Vores valg vil i høj grad afgøre vores glæde i livet.

VELSIGNelserNE VED ET MORALSK LIV

Velsignelserne ved at leve et rent og moralsk liv er

overvældende. Et sådant liv vil bringe selvtilid og selvværd. Det vil medføre en ren samvittighed. Det vil gøre os til et passende parti for en ægtefælle med samme renhed. Og det vil gøre udøvelsen af skaberkraften i ægteskabet sødere og mere berigende, fordi vi netop har reserveret den til en tid, som Herren selv har godkendt.

Fordi Herren elsker os så umådelig højt og ønsker, at vi skal være glade, har han bekendtgjort sin hensigt med sine børn i disse sidste dage: »For jeg vil oprejse mig et rent folk, som vil tjene mig i retfærdighed« (L&P 100:16).

Må enhver af os være en del af den rene generation og favne Herrens moralske standard. ■

Fra en tale, der blev holdt på Brigham Young University-Idaho den 22. januar 2013. Besøg web.byui.edu/devotionalsand speeches, hvis du vil læse hele den engelske tekst.

NOTER

1. Se Richard G. Scott, »Retfærdighedens kraft«, *Liahona*, jan. 1999, s. 81.
2. Boyd K. Packer, *To Young Men Only*, 1976, s. 4, 5.
3. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 21.4.6.
4. Se Dallin H. Oaks, »Portografi«, *Liahona*, maj 2005, s. 90.

Kærlighed motiveres af selvkontrol, lydighed mod Guds morallove, respekt over for andre og uselvished.

NU VED JEG, AT DER FINDES EN GUD

For en del år siden tjente jeg som tempeltjener i templet i Santiago i Chile. Under en aftenvagtbegyndte jeg at få besvær med vejrtrækningen, så jeg bad tøvende om at måtte gå tidligere.

Idet jeg gik ned mod togstationen, bad jeg om, at mit tog måtte være der, så jeg kunne nå tidligt hjem. Jeg troede, at min bøn var blevet besvaret, da jeg så toget holde på perronen. Men da jeg kom nærmere, så jeg togpersonalet, der løb hen for at hjælpe en passager, der så ud til at have fået et hjerteanfald. Ordene fra min yndlingspsalmegjennem mine tanker: »Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?»¹ Jeg følte med det samme en tilskyndelse til at hjælpe.

Jeg skyndte mig hen til stedet, hvor personalet ventede på ambulancen med den unge mand, og de lod mig blive. Jeg bad om at vide, hvad jeg skulle gøre og tryglede vor himmelske

Fader om at skåne den unge mands liv. Jeg ville ikke lade ham være alene og bange, så jeg holdt hans hånd og forsøgte at få ham til at forblive rolig. Jeg forsikrede ham om, at han havde et langt liv foran sig, og at Gud havde en hensigt med hans liv. Jeg fandt frem til telefonnummeret til hans familie og ringede til dem med besked om, at deres søn var på vej til hospitalet og ikke var alene.

Da redderne kom, fulgte jeg med dem hen til ambulancen. Jeg følte, at jeg skulle blive sammen med den unge mand, indtil hans familie nåede frem. Til min overraskelse besluttede redderne sig for, at jeg skulle tage med dem. Jeg holdt den unge mands hånd hele vejen til hospitalet.

Kort tid efter vi ankom, tog de ham med ind på skadestuen, og jeg gik udenfor for at holde udvig efter hans familie. Da de nåede frem, brast moderen i gråd, faldt mig om halsen

og sagde, at hun var så glad for, at der stadig fandtes gode mennesker.

En uge senere modtog jeg et opkald fra den unge mand. Han fortalte mig, at lægerne havde sagt, at det havde været helt afgørende, at han havde forholdt sig roligt, indtil han nåede hospitalet.

Før denne dag havde han ikke troet på Gud. Jeg var mundlam, da han udbrode: »Du reddede mit liv, og jeg er dig evigt taknemlig! Nu ved jeg, at der findes en Gud.»

Da jeg forlod templet den dag, ledte Ånden mig til at være på rette sted på det rette tidspunkt. Jeg føler mig taknemlig over for vor himmelske Fader, fordi han vejledte mig og gav mig modet til at gøre, som salmen lyder og ikke lod muligheden gå forbi, selv om det eneste, jeg kunne gøre var at holde en fremmeds hånd. ■

Carla Sofia Gavidia, Ontario, Canada

NOTE

1. »Har jeg gjort noget godt« *Salmer og sange*, nr. 143.

Jeg ville ikke lade den unge mand være alene og bange, så jeg holdt hans hånd og forsøgte at få ham til at forblive rolig.

JEG VAR DEN NØDLIDENDE

For et par år siden kørte en godt brugt bil ind på parkeringspladsen ved vores kirkebygning. Den tilhørte en enlig far til fire børn. Han var kommet for at bede om hjælp. Vores menighed fandt dem en bolig, og faderen begyndte at tage sin familie med i kirke.

Nogle gange havde børnene rent tøj på, andre gange var det snavset. Men deres hår var altid uglet. Vi vidste aldrig, hvor uglet og filtret det ville være. Hver uge medbragte primary-præsidenten noget cremebalsam og nogle børster. Så sad hun og en lærer og ordnede børnenes hår inden Primary.

Jeg var rådgiver i Primarys præsidentskab, og jeg beundrede disse to søstres evne til at favne disse uvaskede børn. Jeg kunne ikke få mig selv til at røre deres hår, og jeg undrede mig over, hvordan disse to søstre kunne gøre det. Jeg lettede min samvittighed ved at sige til mig selv, at jeg kunne hjælpe ved at holde øje med resten af børnene, mens disse kvinder ordnede hår.

Det yngste barn i denne familie var tre år gammel. Hun havde ikke et stort ordforråd, men når vi sang, prøvede hun at lave høje musikalske lyde. Det irriterede mig.

Eftersom treårige børn ikke kan koncentrere sig så længe, begyndte jeg at sætte denne lille pige på mit skød for at hjælpe hende med at lytte. Hun smilede til mig af påskønnelse, og jeg begyndte at føle den glæde og

kærlighed, som vor himmelske Fader havde for dette uvaskede barn – hans barn. Til sidst tog jeg mig selv i at se bort fra snavset og greb en børste og begyndte at rede hendes ugledede hårløkker. Jeg besluttede endda, at hendes forsøg på at synge var en lystig lyd.

Et par måneder senere rejste faderen sig under vidnesbyrdmødet

og takkede os for at have hjulpet hans børn. Den følgende uge var familien væk.

Jeg er taknemlig for den mulighed, jeg fik for at tjene disse børn. Da de først kom, følte jeg, at de led for stor nød, men jeg opdagede, at jeg var den, der havde brug for dem, for at jeg kunne ændre mig. ■

Diane Hatch, Arizona, USA

Nogle gange havde børnene rent tøj på, andre gange var det snavset. Men deres hår var altid uglet.

FØDSELSDAGSGAVEN FRA MIN BISKOP

På min fødselsdag en søndag morgen var min mand og jeg i gang med at gøre os klar til kirke, da telefonen ringede. Jeg svarede, og biskoppen sagde: »Jeg ved, at det er din fødselsdag i dag. Men har du mulighed for at møde mig på mit kontor om en halv time? Jeg vil gerne tale med dig.«

Jeg var nysgerrig, så jeg skyndte mig i kirke.

På sit kontor sagde biskoppen til mig: »Søster Cruz, jeg har en fødselsdagsgave til dig. Herren vil gerne kalde dig som Unge Pigers præsident. Vil du tage imod kaldelsen?« Jeg var overvældet, men tog imod kaldelsen. Jeg blev opretholdt og indsat samme dag.

Da jeg kom hjem efter kirke, satte

jeg mig på sengen. Det gik op for mig, hvor stort et ansvar, det var. Jeg græd og følte mig utilstrækkelig til opgaven. Sikke et ansvar at skulle vejlede disse unge piger! Jeg blev døbt som 22-årig og havde derfor aldrig taget del i Unge Pigers aktiviteter før. Hvordan kunne jeg være Unge Pigers præsident?

Jeg gjorde det eneste, jeg kunne – jeg knælede og bad vor himmelske Fader om vejledning i denne nye kaldelse. I det øjeblik oplevede jeg noget, jeg aldrig vil glemme. Mens jeg dannede mig et klart billede af hver enkelte unge pige, så forstod jeg, at hver eneste af dem var en datter af vor himmelske Fader. Hver eneste unge

pige havde brug for en præsident, der elskede hende og kunne hjælpe hende til at forstå, at Gud elskede hende. I mit sind så jeg navnene på alle de mindre aktive unge piger (som jeg aldrig før havde mødt), og jeg forstod, at de også var døtre af vor himmelske Fader og havde brug for min opmærksomhed. Jeg fornemmede potentialet hos dem hver især.

De følgende måneder var ikke lette. Jeg arbejdede hårdt på at lære hver enkelt unge pige at kende og forstå hendes behov. Sammen med de aktive unge piger hjalp vores præsidentskab de mindre aktive piger tilbage til aktivitet i kirken. Jeg så Herrens hånd virke på mange måder.

Da jeg blev afløst fra min kaldelse, var jeg bekymret for, om jeg måske kunne have gjort mere. Da jeg kom hjem, knælede jeg og spurgte vor himmelske Fader, om min tjeneste havde været acceptabel. Jeg modtog en kærlig bekræftelse af, at han var tilfreds.

Jeg tænkte tilbage på den fødselsdag, hvor jeg kunne have sagt nej til kaldelsen på grund af mine mange andre ansvar. Men jeg ville have mistet så meget ved ikke at tage imod kaldelsen. Jeg ville være gået glip af muligheden for at lære ydmyghed, opnå forståelse, udvikle tålmodighed og af at være et redskab i Herrens hænder. Men mest af alt ville jeg have fejlet Herren i den tillid, han havde vist mig, og jeg ville have fejlet i at lære, at muligheden for at tjene er en gave. ■

Mariana Cruz, Rio de Janeiro, Brasilien

Biskoppen sagde til mig: »Søster Cruz, jeg har en fødselsdagsgave til dig.«

HUN HAR BRUG FOR KÆRLIGHED

Jeg var ikke en særlig imponerende teenager, og jeg brugte meget lidt tid på at tjene andre. Det var dette tidspunkt, at min mor opfordrede mig til at tage med hende hen for at besøge min grandtante på plejehjemmet.

Min kusine og hendes datter Stephanie tog med os. Stephanie var syv eller otte år gammel. Idet vi trådte ind på plejehjemmet, vinkede hun til alle, hun fik øje på. De lyste op, som om hun uddelte solskin og regnbuer. Jeg undgik derimod øjenkontakt.

Da vi kom ind på værelset, som min grandtante delte med en anden ældre kvinde, gjorde jeg mit bedste for at gemme mig i baggrunden. Stephanie sprang derimod op på min tantes seng og begyndte at fortælle historier.

Jeg lagde mærke til noget ved værelset. På min tantes side var der tegn på kærlighed og familie. Der hang billeder og tegninger på væggen, og på natbordet stod der blomster. Den anden halvdel af værelset var sterilt og bart. Der var ingen tegn på gæster: Der hang ingen kort eller billeder på væggen.

Min tantes bofælle sad alene i en kørestol og lod som om, vi ikke var der. Hun nynnede en melodi og bankede let på kørestolens armlæn, hvilket gjorde mig ubehagelig til mode.

Stephanie hev lidt i sin mors arm og spurgte: »Mor, hvad er der galt med damen?« Stephanies mor lænede sig ned og hviskede: »Hun har brug for kærlighed.« Jeg var ikke forberedt på det, der fulgte.

Uden tøven løb Stephanie over og sprang op på kvindens skød. Hun begyndte at fortælle hende historier og stille alle mulige slags spørgsmål. Kvinden svarede ikke. I stedet løb tårerne ned ad hendes kinder, mens hun omfavnede Stephanie. I de næste par minutter sad Stephanie på hendes skød, aede hende på håret og kyssede hende på kinden.

Jeg havde aldrig før set sådan en uselvisk kærlighed, og jeg prøvede at skjule mine tårer. Da vi senere kørte fra plejehjemmet, var jeg forundret over, at unge Stephanie kunne være så uselvisk og så fyldt med kærlighed og medfølelse over for en helt fremmed.

Med tiden fik jeg rettet op på mit liv

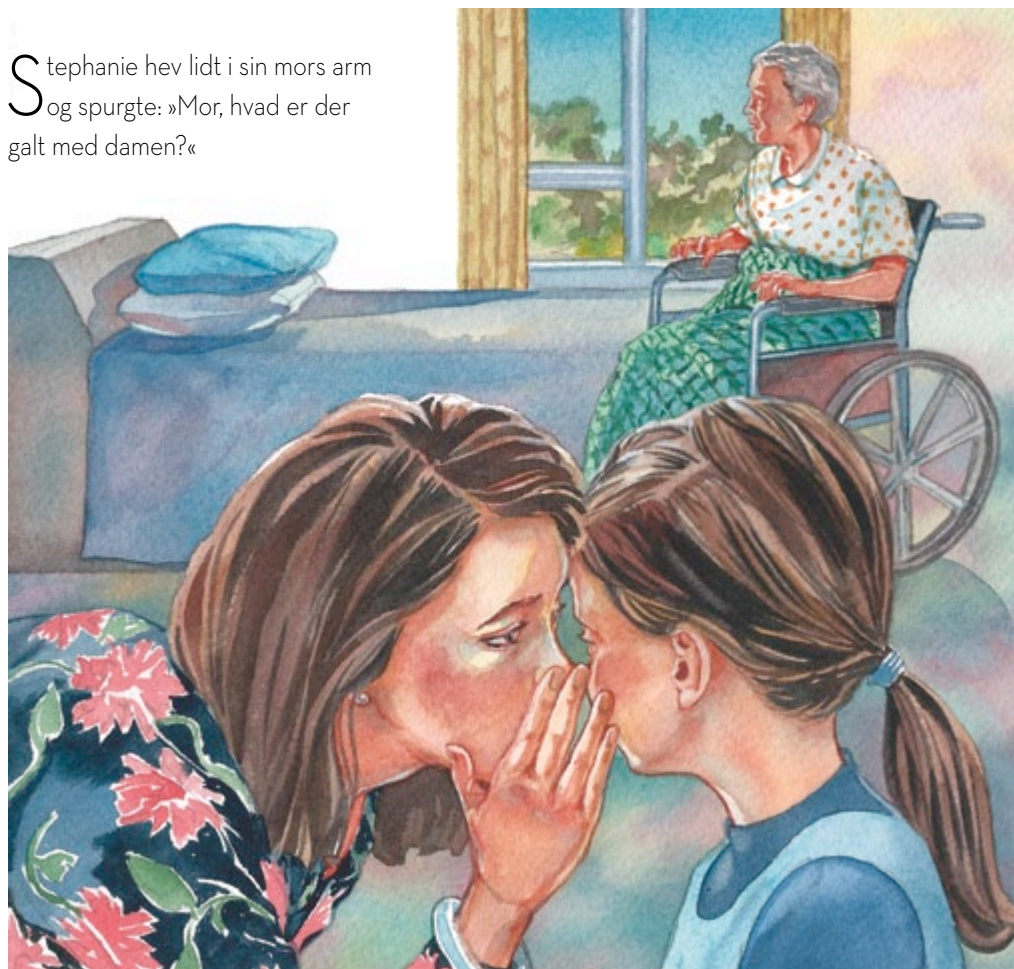
og tjente som fuldtidsmissionær. Mens jeg tjente, skrev Stephanie søde breve til mig, der også indeholdt tegninger som dem på min tantes værelse på plejehjemmet.

Før jeg vendte hjem, modtog jeg den frygtelige nyhed om, at Stephanie havde tabt kampen til en sygdom. Jeg græder stadig over, at hendes lys gik ud så tidligt. Men jeg er fortsat taknemlig for hendes eksempel. Hun lærte mig, hvad sand tjeneste er.

Vi bør aldrig tænke over, hvordan eller om vi bør tjene andre. Hvis vi har hjertet på rette sted, vil tjeneste blive en del af os, og ikke noget, vi blot udfører. ■

Jay McFarland, Utah, USA

Stephanie hev lidt i sin mors arm og spurgte: »Mor, hvad er der galt med damen?«

Indbyd til succes

Richard M. Romney
Kirkens Tidsskrifter

At fortælle andre om evangeliet er ofte så enkelt som at invitere til noget, stille et spørgsmål eller deltage i en samtale. Når vi forbereder vores hjerte til at fortælle andre om evangeliet, vil Herren lede os til dem, der er rede til at høre om det.

»[Herren] har forberedt midlerne til, at vi kan fortælle om evangeliet på mange forskellige måder, og han vil hjælpe os i vores indsats, hvis vi vil handle i tro for at udføre hans værk,« sagde præsident Thomas S. Monson ved oktoberkonferencen 2013.¹ Her er nogle eksempler.

Jeg så Harley bære på min stjalne cykel. »Jeg vil gerne spørge, hvor du har fået den cykel?« sagde jeg.

– Nick Barton

Du kan ved blot at spørge andre, om de er interesserede i evangeliet, bidrage til at fremskynde arbejdet med frelse.

Bring cyklen tilbage

Da Nick Barton og hans hustru Morgan flyttede til Arizona i USA, hvor Nick skulle læse jura, begyndte de at bede om muligheder for at missionere. »Vi bad vor himmelske Fader om at hjælpe os, så vi blev mere opmærksomme på Helligåndens tilskyndelser og modige nok til at handle,« fortalte Nick.

En lørdag havde Morgan brug for bilen til at komme på arbejde, så Nick cyklede til universitetet. Da det blev tid til at vende hjem, var cyklen væk.

»Stjålne cykler var så almindeligt, at politiet spurgte, om der var noget særligt, der kunne identificere den. Jeg huskede, at Morgan havde sat et klistermærke på styret, hvor der stod: »Jeg elsker dig.«

Igen bad Nick. »Jeg spurgte, om jeg kunne lære noget af situationen,« sagde han. Så tog han toget for at komme så tæt som muligt på sit hjem, før han ringede og bad sin hustru om at hente ham.

»På den næste station så jeg en stor fyr med hatten omvendt på gå ind i toget med min cykel! Jeg så mærket »Jeg elsker dig« på styret, så jeg vidste, at det var min,« sagde Nick. Han prik-kede manden på skulderen.

»Jeg sagde: »Jeg vil gerne spørge, hvor du har fået den cykel?« Han svarede: »På et loppemarked i

nærheden.« Nick forklarede, at han cykel var blevet stjålet. Den unge mand svarede, at han ikke var en tyv, og at Nick kunne få cyklen tilbage.

»Jeg takkede ham og sagde, at jeg ville få politiet til at ringe til ham, så »loppemarkedet« kunne blive undersøgt,« fortalte Nick. »Han fortalte, at han hed Harley og gav mig sit telefonnummer. Jeg tilbød ham at betale ham det, som han havde betalt, siden vi begge var ofre, og jeg forlod glad toget, for jeg havde fået min cykel tilbage.«

Men det var kun begyndelsen.

»Af nysgerrighed ringede jeg til Harley næste formiddag.« Han fortalte, at politiet fulgte op på sagen. Så spurgte han, om min hustru og jeg havde lyst til at gøre noget senere på dagen. Det gik op for mig, at han gerne ville være vores ven.

»Det var søndag, så jeg fortalte ham, at vi skulle i kirke, men at vi meget gerne ville være sammen med ham på et andet tidspunkt.« Da jeg lagde på, slog det mig, at det var en åbenlys mulighed for at missionere. Jeg ringede tilbage og spurgte, om han ville være interesseret i at komme med os i kirke. Han sagde: Ja! Han overværede alle møderne og fortalte mig bagefter, at han følte, at talerne og lærerne talte direkte til ham.

»Harley havde familie i udlandet og flyttede kort tid efter, at vi mødtes,« fortæller Nick. »Men han blev vores ven, fik respekt for Kirken og blev

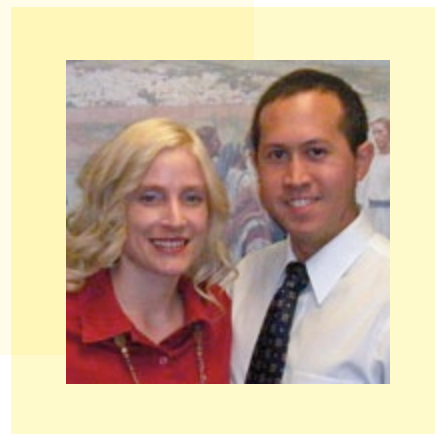
overbevist om, at hans himmelske Fader kender ham.«

Tal med farmaceuten

»En dag, hvor jeg havde lyttet til en konferencetale, fik jeg en tilskyndelse om, at jeg skulle tale med farmaceuten på apoteket,« fortæller Hannah Rawhouser, der også er fra Arizona. »Stemmen i mit indre sagde: »Han er en god person. Du må invitere ham til en kirkeaktivitet.«

Næste gang Hannah kørte hen til drive-in-kassen, så hun efter ham, men han var der ikke. Men tilskyndelsen var der stadig.

»Et par uger senere kørte jeg igen forbi, og der var han. Da jeg ikke havde

»Går du i kirke?« spurgte jeg. Greg sagde ja. Jeg gav ham mit visitkort. »Ring til mig,« sagde jeg. – Hannah Rawhouser

Spørg elevatorføreren

Den 26-årige Robert G. Ellis jun. arbejdede som politimand i Senatets kontorbygning i Washington D.C. i USA.

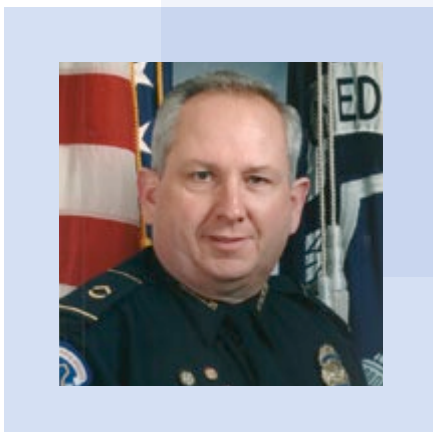
»Jeg tilbragte meget tid med at tænke over, hvad jeg havde lært om Jesus,« mindes han. »Min far og mor gik ikke i kirke, men de tillod mig at gøre det, og jeg havde nydt at besøge mindst et dusin forskellige trosretninger.« Som nygift i tyverne følte han, at han burde blive døbt – men i hvilken kirke?

»Jeg var meget urolig i sindet. Jeg ønskede at finde en kirke, der fulgte Kristi lærdomme. Mange sagde, at alle kirker var Herrens kirke, men de tøvede ikke med at sige, at en anden trosretning var forkert. Jeg bad: »Jeg vil gerne døbes, men jeg ved ikke, hvilken kirke jeg skal tilslutte mig.«

Jeg erindrede, hvad Jesus sagde: »Bed, så skal der gives jer« (Matt 7:7), og Robert blev ved med at bede. En dag på arbejdet følte Robert sig igen urolig, og tårer fyldte hans øjne.

»Jeg følte mig bange og vidste ikke, om mine tanker var rigtige eller forkerte. Så kom der en fredfuld følelse over mig. Uden helt at forstå, hvorfor jeg gjorde det, gik jeg hen til en elevatorfører og spurgte: »Hvilken kirke tilhører du?«

Elevatorføreren var Norman Maxfield, en tidligere missionær, som gik på Georgetown University.

**»Hvad tror du på?« spurgte Norman mig. »På Jesus,« svarede jeg stolt.
– Robert G. Ellis jun.**

meget tid, gik jeg direkte til sagen. »Går du i kirke?« spurgte jeg. Han tøvede lidt overrasket og sagde så: Ja. Jeg gav ham mit visitkort. »Ring til mig,« sagde jeg og kørte væk. »Ja, nu har jeg gjort min del,« tænkte jeg. »Nu behøver jeg ikke at blive plaget af de følelser«

Til hendes overraskelse ringede han næste dag og præsenterede sig som Greg Eiselin. »Han fortalte mig senere, at han troede, fordi vi begge var unge og ugifte, at jeg ville invitere ham ud,« fortæller hun. »Men det endte med, at vi talte om religion i tre timer, og han begyndte at lære noget om Kirken.« I dag tjener ældste Eiselin på en fuldtidsmission i Montana i USA.

»Han kiggede op fra nogle bøger. Jeg kunne se, at han var overrasket. Han sagde: »Jeg er mormon. Hvorfor?«
 Jeg sagde: »Jeg vil gerne døbes, men jeg ved ikke, hvilken kirke jeg skal tilslutte mig.«

Han spurgte: »Hvad tror du på?«
 »Jesus Kristus,« var det svar, som jeg med stolthed kom med.

Han spurgte: »Må jeg fortælle dig om min kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige?« Da han fortalte mig, at Kristi kirke var blevet genoprettet på jorden, vidste jeg, at mine bønner var blevet besvaret. Følelsen i mit mindre var vidunderlig.«

Det skete i 1977. Bror og søster Ellis er medlemmer af Kirken i Virginia i USA.

Stol på Herren

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at »når vi står som »Guds vidner til alle tider, i alle ting« (Mosi 18:9), åbner Herren udveje for, at vi kan finde og på passende vis tale med dem, som søger. Dette vil komme, når vi søger vejledning, og når vi handler med oprigtig kristuslignende kærlighed til andre.«²

Nick, Hannah, Greg, Robert og Norman vil alle være enige i, at det, han siger, er sandt. ■

BEMÆRKNINGER

1. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2013, s. 4.
2. Dallin H. Oaks, »Fortæl om evangeliet«, *Liahona*, jan. 2002, s. 9.
3. Russell M. Nelson, »Spørg missionærerne! De kan hjælpe jer!« *Liahona*, nov. 2012, s. 18-21.

TI FORSLAG TIL AT FORTÆLLE ANDRE

Der er mange måder, hvorpå man kan opfordre andre til at lære mere om evangeliet. Her er 10 forslag til at komme i gang.

1. **Indled en samtale.** Når I lærer nogen at kende, er det naturligt at fortælle, at I er medlemmer af Kirken. Enkle udtalelser som: »Jeg er sidste dages hellig, men mange kender os som mormoner« kan åbne døren.
2. **Tal på rejser.** Snak med medrejsende på bussen eller flyet eller med familier, I møder på feriesteder. En mand bestemte sig for at spørge taxichauffører om deres familie og derefter tale om familieaften.
3. **Henvis venner til Mormon.org.** Hjemmesiden er et godt sted at lære Kirken at kende for de, der ikke kender den så godt.
4. **Tilskynd jeres venner til at chatte med fuldtidsmissionærerne online eller personligt.** På Mormon.org kan man tale med missionærerne. Og I kan selvfølgelig altid præsentere folk for ældsterne eller søstrene i jeres område.
5. **Brug sociale medier.** Kirken har sørget for en lang række muligheder online, som man kan »synes godt om« eller »videre-sende«, herunder memer, citater og videoer. Hashtag (et ord eller en gruppe ord, der er markeret med #) gør også folk i stand til at følge samtaler om Kirken.
6. **Fortæl om videoer.** Bliv bekendt med videoer på Mormon.org og biblevideos.lds.org. Se dem med venner eller videregiv link. Nævn også Mormon Messages, hvor der er inspirerende svar på livets spørgsmål.
7. **Fortæl om kort og plakater.** Uddelingskort og plakater gør jer i stand til at fortælle om inspirerende ideer (se fx kort i *Liahona*, okt. 2013, s. 71).
8. **Spørg missionærerne!** Bed jeres venner om at læse »Spørg missionærerne! De kan hjælpe jer!« af ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum.³
9. **Deltag i et åbent hus for et tempel.** Fortæl folk om den fantastiske mulighed for at deltage i et åbent hus forud for en tempelindvielse. Tilbyd at følges med dem.
10. **Ræk ud til dem, der er på vej tilbage.** Hjemme- og besøglærere har en stor mulighed for at være missionærer for mindre aktive medlemmer, som igen kender andre, der kan være modtagelige for evangeliet.

**Ældste
Richard G. Scott**
De Tolv Apostles
Kvorum

HELBREDELSE

AF DE TRAGISKE AR FRA MISBRUG

Du kan få ar efter misbrug, men de ar behøver ikke at være permanente.

Jeg taler fra mit hjertes dyb til hver enkelt af jer, som har fået ar efter den afskyelige synd, der hedder misbrug, hvad enten I er medlemmer eller ikke er medlemmer af Kirken.

Mentalt, fysisk eller seksuelt misbrug kan, medmindre det bliver helbredt af Herren, få alvorlige og varige følger for jer. Som offer har I oplevet nogle af disse. De omfatter frygt, depression, skyld, selvhad, nedbrydelse af selvagtelse og fremmedgørelse fra normale menneskelige forhold. Når de forværres ved fortsat misbrug, vækkes stærke følelser af oprør, vrede og had. Disse følelser bliver ofte rettet mod én selv, mod andre, mod selve livet og endog mod vor himmelske Fader. Mislykkede forsøg på at gøre modstand kan føre til, at nogle indlader sig på stofmisbrug, på umoralitet, forlader hjemmet og i ekstreme tilfælde tragisk nok begår selvmord. Medmindre der blive gjort noget ved disse følelser, kan det for nogle føre til manglende livslyst, et uharmonisk ægteskab, ja, endog til, at offeret selv bliver misbruger. Et af de forfærdelige resultater er en tiltagende mangel på tillid til andre, hvilket bliver en hindring for helbredelse.

Hvis du ønsker hjælp, må du forstå de evige love. Det misbrug, du har været udsat for, er et resultat af en andens uretfærdige angreb på din frihed. Efter som alle vor himmelske Faders børn har

handlefrihed, kan der være nogle, som vælger at overtræde budene og gøre dig fortræd med vilje. Sådanne handlinger indskrænker midlertidigt din frihed. I retfærdighed og for at opveje dette har Herren sørget for en måde, hvorpå du kan overvinde de nedbrydende følger af andres handlinger, som sker imod din vilje. Denne hjælp får du ved at anvende evige sandheder og få præstedømmets hjælp.

Du skal vide, at andres ugudelige valg ikke helt kan fratage dig din handlefrihed, medmindre du tillader det.

Deres handlinger kan forårsage smerte, fortvivelse, endog fysisk fortræd, men de kan ikke knuse dine evige muligheder i dette korte, men vigtige liv på jorden. Du må forstå, at *du har frihed til at vælge at overvinde de skadelige følger af misbrug*. Din indstilling kan styre en forandring til det gode i dit liv. Den lader dig få den hjælp, som Herren ønsker, du skal have. Ingen kan tage dine evige muligheder fra dig, når du forstår og efterlever evige love. Vor himmelske Faders love og Herrens forsoning gør, at du ikke bliver berøvet de muligheder, der gives Guds børn.

Du kan føle dig truet af en, som har magt eller kontrol over dig. Du føler dig måske fanget i en fælde og ser ingen udvej. Men stol på, at *din himmelske Fader ikke ønsker, du skal holdes fanget af uretfærdig indflydelse, trusler om straf eller af frygt for gengældelse mod det familiemedlem, som misbruger dig*. Stol på, at Herren vil lede dig til en løsning. Bed i tro og

tvivl ikke (se Jak 1:6; En 1:15; Moro 7:26; L&P 8:10; 18:18).

Jeg bevidner højtideligt, at når en andens handling i form af vold, perversitet eller incest sårer dig frygteligt, og det sker imod din vilje, er du ikke ansvarlig og må ikke føle dig skyldig. Du kan få ar efter misbrug, men de ar behøver ikke at være permanente. Efter Herrens tidsplan, kan disse sår heles i den evige plan, når du gør din del. Her er det, du kan gøre nu.

Søg hjælp

Hvis du bliver misbrugt nu eller tidligere er blevet det, så søg hjælp nu. Måske mistror du andre og føler, at der ikke findes nogen pålidelig hjælp at hente nogen steder. Begynd med vor evige Fader og hans elskede Søn, din Frelser. Stræb efter at forstå deres bud og følg dem. De vil lede dig til andre, som vil styrke dig og give dig mod. Der er en præstedømmeleder til din rådighed, normalt en biskop, eller af og til et medlem af stavspræsidentskabet. De kan bygge bro til større forståelse og helbredelse. Joseph Smith har sagt: »Et menneske kan intet gøre for sig selv, medmindre Gud leder det på den rette vej – og præstedømmet har netop dette formål« (*Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 109*).

Tal med din biskop eller stavspræsident i fortrolighed. Hans kaldelse giver ham mulighed for på dine vegne at virke som et redskab for Herren. Han kan give dig den doktrinære baggrund, som kan lede

til din helbredelse. Forståelse og anvendelse af evige love fører til den heling, du behøver. Han har ret til at blive inspireret af Herren på dine vegne. Han kan velsigne dig gennem præstedømmet.

Din biskop kan hjælpe dig til at finde pålidelige venner, som kan støtte dig. Han vil hjælpe dig til at genvinde den selvtilid og selvagtelse, der er begyndelsen til fornyelsesprocessen. Når misbruget er alvorligt, kan han hjælpe dig med at finde passende beskyttelse og professionel behandling, som er i overensstemmelse med Frelserens belæringer.

Principper for helbredelse

Her er nogle af de principper for helbredelse, som du får en større forståelse af:

Du må indse, at du er vor himmelske Faders elskede barn. Han elsker dig helt og ubetinget og kan hjælpe dig, som ingen jordisk forælder, ægtefælle eller nær ven kan. Hans Søn gav sit liv, således at du ved tro på ham og lydighed mod hans lærdomme kan blive helbredt. Han er den fuldkomne læge.

Opnå tillid til din ældre broders Jesu Kristi kærlighed og medfølelse ved at grunde over skrifterne. Som han sagde til nefitterne, siger han til dig: »Jeg har medfølelse med jer; mit indre er fyldt med barmhjertighed ... jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer« (3 Ne 17:7-8).

Helbredelse indledes bedst med

en oprigtig bøn om hjælp til vor himmelske Fader. Denne anvendelse af din handlefrihed tillader guddommelig indgriben. Når du tillader det, blødgør Herrens kærlighed dit hjerte, bryder misbrugets onde cirkel, som kan gøre et offer til gerningsmand. Modgang kan, selv om det skyldes andres uhæmmede begær, være en kilde til vækst, når det betragtes i lyset af evige principper (se L&P 122:7).

Som offer bør du ikke spille dine kræfter på at hævne dig på eller straffe den skyldige. Koncentrér dig om dit ansvar for at gøre det, der står i din magt at genoprette. Overlad behandlingen af overtræderen til landets og Kirkens myndigheder. Uanset hvad de gør, kommer den skyldige en dag til at stå over for den fuldkomne Dommer. Til slut vil den uomvendte misbruger blive straffet af en retfærdig Gud. Voldsmænd, som gør uskyldige mennesker til ofre og retfærdiggør deres eget fordærvede liv ved at forlede andre til at følge deres lastefulde livsstil, bliver stillet til ansvar. Om sådanne har Mesteren advaret: »Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb« (Matt 18:6).

Du må forstå, at helbredelse kan tage lang tid. Bedringen sker normalt trin for trin. Den går hurtigere, når man udtrykker taknemlighed over for Herren for enhver fremgang.

Tilgivelse

Under langvarig heling efter en større operation venter patienten tålmodigt på fuldstændig helbredelse, mens han eller hun stoler på andres omsorg. Patienten forstår ikke altid vigtigheden af den foreskrevne behandling, men lydighed fremskynder helbredelsen. Således er det også med kampen for at hele arrene efter misbrug. Tilgivelse kan for eksempel være svær at forstå og endnu sværere at vise. *Begynd med at undlade at dømme.* Du ved ikke, hvad misbrugerne kan have lidt som ofre, da de selv var uskyldige. Vejen til omvendelse må holdes åben for dem. Overlad behandlingen af overtrædere til andre. Efterhånden som du oplever, at

dine egne smerter lindres, vil fuldstændig tilgivelse falde dig nemmere.

Du kan ikke slette det, som er sket, men du kan tilgive (se L&P 64:10).

Tilgivelse helbreder frygtelige, tragiske sår, for det tillader Guds kærlighed at lutre dit hjerte og sind for hadets gift. Tilgivelse renses din samvittighed for ønsket om hævn. Den gør plads for den rensende, helbredende, genoprettende kærlighed fra Herren.

Mesteren har sagt: »Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt mod dem, som hader jer, og bed for dem, som foragteligt udnytter jer og forfølger jer« (3 Ne 12:44; fremhævelse tilføjet).

Bitterhed og had er skadelig. Den er nedbrydende. Den udsætter den lindring og helbredelse, du længes efter. Ved bortrationalisering og selvmedlidenhed kan det forvandle et offer til misbruger. Lad Gud være dommeren – du kan ikke gøre det så godt, som han kan.

Et råd om blot at glemme misbrug er ikke gavnligt. Du må forstå de principper, som resulterer i helbredelse. Helingen kan begynde med en betænksom biskop eller stavspræsident eller en klog professionel rådgiver. Hvis du havde brækket benet, ville du nok ikke beslutte dig for selv at ordne det. Ofre for alvorligt misbrug kan drage fordel af professionel hjælp. Der er mange måder at begynde helbredelsen på, men husk, at den fuldstændige helbredelse kommer igennem Frelseren, Herren, Jesus

Kristus, vor Mester og Forløser. Hav tro på, at hans fuldkomne, evige og endegyldige forsoning kan helbrede dine lidelser, hvis du gør en indsats.

Hvor umuligt det end måtte synes nu, vil du med tiden, igennem den helbredelse du kan modtage fra Frelseren, kunne tilgive misbrugeren. Når du tilgiver overtrædelsen, vil det befri dig fra den smerte og sorg, som Satan gerne vil have, at du har i dit liv. Han opmuntrer dig til at hade overtræderen. Du vil som resultat nyde større fred. Selv om det er en vigtig del af helbredelsesprocessen, så glem tanken om tilgivelse, hvis den volder dig endnu mere smerte, indtil du har gjort dig flere erfaringer med Frelserens helbredende kraft i dit eget liv.

Advarsel

Jeg advarer jer imod at deltage i to upassende former for terapi, som kan gøre mere skade end gavn. Den ene er: Overdreven gransken af alle små detaljer af dine tidligere oplevelser, især hvis dette omfatter dybdeberende dialog under gruppesamtale. Den anden er at lægge skylden for alle vanskeligheder i dit liv over på misbrugeren.

Udbedring af de skader, der følger af misbrug, bør behandles i fortrolighed med en tillidsfuld præstedømmeleder, og om nødvendigt med den kvalificerede, professionelle hjælp, han anbefaler. Der må være tilfredsstillende samtaler om det pågældende misbrug, for at du kan få de rette råd og for at

forhindre den skyldige i at begå mere vold. Derefter må du med Herrens hjælp begrave fortiden.

Jeg bevidner ydmygt, at det, jeg har sagt, er sandt. Det er baseret på evige principper, som jeg har set Herren anvende for at give en fylde af liv til dem, som har fået ar efter misbrug.

Hvis du føler, at du kun hænger i en tynd tråd af håb, så tro mig, det er ikke en tråd. Den kan blive det ubrydelige forbindelsesled til Herren, som lægger et redningsbælte omkring dig. Han vil helbrede dig, når du ophører med at frygte og sætter din lid til ham i din stræben efter at holde hans befalinger.

Bed Herren om hjælp nu (se Morm 9:27; Moro 7:26, 33). Beslut dig nu til at tale med din biskop. Se ikke på alle oplevelser i dit liv gennem briller, som er formørket af misbrugets ar. Der er så meget i livet, som er smukt. Luk op for dit hjertes vinduer og lad Frelserens kærlighed komme ind. Og skulle ækle tanker om fortidens misbrug komme tilbage, så husk på hans kærlighed og helbredende kraft. Din nedtrykthed ændres til fred og fortrosthed. Du vil afslutte et uhyggeligt kapitel og åbne nye bøger af lykke. ■

Læs mere om den helbredelse, Forløseren kan skænke i ældste Richard G. Scotts tale, »At blive helbredt«, aprilkonferencen 1994 på conference.lds.org.

Fra ældste Scotts tale ved aprilkonferencen i 1992 og 2008; retskrivning gjort tidssvarende.

RENE HJERTER og RENE LEGEMER

Herren har befalet: »[Bered] jer ... ja, gør hjertet rent ... så jeg kan gøre jer rene« (L&P 88:74).

»Unge vokser op i fjendeland,« har præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sagt.¹ De moralske standarder hos sidste dages hellige er virkelig under angreb! Er I klar til at kæmpe mod enhver uren tanke, som Satan, internettet og verden måtte plante i jeres sind eller hjerte?

Forbered jer

De fleste morgener før kl. 5 står grupper af værdige unge i kø i mørket ved dørene til templet i Salt Lake, klar til at komme ind i dåbsværelset. De træder fra verdens mørke ind i

templets lys. Når de har klædt sig i hvidt, går de stille videre ind til det storslåede dåbsbassin, hvor de døbes for de døde. Når de kommer op ad det rene, forfriskende dåbsvand, er disse unge blevet styrket og ved, at de har taget del i et evigt værk for andre.

De går endnu engang ud i mørket, hvor de skynder sig i skole – men de er ikke de samme, for de forlader templet udrustet med kraft og herlighed (se L&P 109:22-23). De bærer templets lys og renhed i hjertet og er forberedte på at tilbagesende »fjendelandets« mørke og forblive moralsk rene. Denne scene er ikke enestående

for templet i Salt Lake – det finder ofte sted, idet unge over hele verden forlader fjendelandets mørke og vælger at leve værdigt til at have og indtræde i templets lys.

En søster og bror fra Colorado i USA er fx hver især blevet døbt for flere end 50 af deres forfædre inden for det sidste år og har oplevet templets renhed. Broderen fortæller: »Jeg får en god og åndelig følelse, når jeg er i templet. Når jeg senere møder fristelser, husker jeg på den følelse, og det hjælper mig.« I sin bestræbelse på at leve værdigt til at komme i templet, skrev søsteren en liste i sin dagbog

Neill F. Marriott

Andenrådgiver
i Unge Pigers
hovedpræsidentskab

over de ting, som hun *vil* og *ikke vil* gøre, når hun møder fristelser. Hun tog et standpunkt og har endda vist listen til sine forældre og venner, så de kan hjælpe hende. Disse to unge har skabt en stærkt moralsk rustning til deres hjerte, sind og legeme.

Lutr dit hjerte

Udover rene handlinger, har du så også rene ønsker?

Salmisten David siger bedende i Sl 139:23-24: »Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte, prøv mig og kend mine tanker, se efter, om jeg følger afgudsvej!« Præsident Lorenzo Snow (1814-1901) henviste til disse vers, da han rådede: »Jeg vil anbefale, at enhver tager denne bøn af David til sig ... Mange fejler i at nå denne høje standard, fordi de gør ting i det skjulte ... som ... fremmedgør dem fra den Almægtige.«²

At bede vor himmelske Fader om at skabe et rent hjerte i sig er en troshandling. Han har al kraft; vend dig ofte til ham og bed ydmygt om hans guddommelige hjælp til at holde dine følelser rene – selv seksuelt rene.

»I skal leve i Ånden og ikke følge kødets lyst« (Gal 5:16). Sikke en styrke

du vil besidde, når du lever i Ånden! Når du tager del i nadveren hver søndag, vidner du om, at du er villig til altid at erindre Jesus Kristus (se L&P 20:77, 79). At erindre Frelseren kan give dig åndelig styrke til at vende dig væk fra urenhed.

Vær ren for Gud

Hvorfor er seksuel renhed en befaling? Fordi vor himmelske Fader kun har skænket skaberkraften til guddommelige formål inden for ægteskabet. Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Hvad vi føler for, og hvordan vi bruger den himmelske kraft vil i høj grad bestemme vores lykke i det jordiske liv og vores evige skæbne.«³

Seksuelt intimitet skaber en kærlig og følelsesmæssig enhed mellem mand og hustru. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har dog advaret: »Disse intime handlinger har Herren forbudt uden for ægteskabets varige ramme, fordi de ellers vil underminere hans hensigter ... De forårsager alvorlig følelsesmæssig og åndelig skade. Selv om de involverede måske ikke indser det nu, så vil

de gøre det senere. Seksuel umoral skaber en hindring for Helligåndens påvirkning.«⁴

Seksuelt intimitet er ikke givet for at tilfredsstille begær, nysgerrighed eller ønsket om popularitet. En sådan selvskudt brug af denne gudgivne gave vil *altid* forårsage en ulykkelig tilstand og en begrænset åndelig udvikling.

Når du forbereder dig selv og lutrer dit hjerte, kan Herren rense dig og hjælpe dig med at forblive ren. Hvis du føler skyld eller skam i det stille, så søg forsoningens kraft. Det er kun igennem Jesu Kristi sonoffer, at vi kan blive renset. Omvend dig og bed oprigtigt om tilgivelse. Tal med din biskop eller grenspræsident, hvis det er nødvendigt. Kan du blive ren og forblive ren i en uren verden? Ja, det kan du! Du kender sandheden og har støtten fra Helligånden, forældre, ledere og den nulevende profet. Når du ser til Jesus Kristus, kan og vil du forblive ren for ham. ■

NOTER

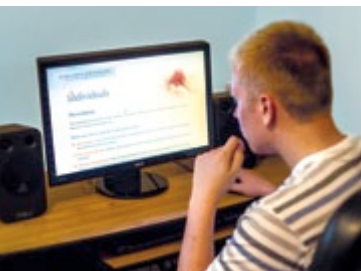
1. Boyd K. Packer, »Råd til de unge«, *Liahona*, nov. 2011, s. 16.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*, 2012, s. 118.
3. David A. Bednar, »Vi tror, at vi skal være kyske«, *Liahona*, maj 2013, s. 42.
4. Richard G. Scott, »Træf de rigtige valg«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 36.

TANKER OMKRING SEKSUEL RENHED

»Undgå situationer med større fristelse ... Deltag ikke i nogen som helst form for pornografi. Ånden kan hjælpe dig til at vide, hvornår du er i fare ...

Hvis du føler dig fristet til at begå en seksuel overtrædelse, så søg hjælp hos dine forældre og din biskop. Bed til din himmelske Fader, som vil hjælpe dig med at modstå fristelse og med at overvinde upassende tanker og følelser. Hvis du har begået seksuelle overtrædelser, så tal med din biskop nu.«

Til styrke for de unge, hæfte, 2011, s. 36-37.

VÆR PÅ VAGT

Navnet tilbageholdt

Der er mange ting, jeg fortryder ved de sidste fire år i mit liv. Jeg er vokset op i Kirken, og mange familiemedlemmer og venner har været gode eksempler for mig. Til trods for disse velsignelser har jeg ikke været vagtsom nok, hvilket har forårsaget en række problemer i mit liv.

Det begyndte, da jeg var omkring 13 år og blev afhængig af medierne. Jeg så konstant fjernsyn og opførte mig, som om jeg skulle dø, hvis ikke jeg havde videospil. Min afhængighed af medierne førte til et andet problem: Jeg havde ikke nogle gode venner, fordi jeg ikke bestræbte mig nok på at blive venner med drengene i mit kvorum. I et forsøg på at finde venner, ledte jeg de forkerte steder og blev del af en chatgruppe på nettet. I denne gruppe var der nogle personer, som lagde pornografi op. På grund af den svagheit, der var kommet af mine andre problemer, blev jeg let fanget af pornografi.

Jeg forsøgte at retfærdiggøre min adfærd ved at finde på undskyldninger. Det skader jo ikke nogen; så det kan ikke være så forkert. Fra den første gang jeg så pornografi, hadede jeg at se det. Men jeg blev fanget af det. Jeg ville gerne være et godt medlem af Kirken, men jeg havde begået en række fejltagelser

og havde i lang tid ikke rettet op på dem på den rigtige måde.

Det tog mig halvandet år at gå til biskoppen. Han hjalp mig med at overvinde lysten til at se pornografi. Med tiden begyndte jeg også at blive venner med dem i min menighed, stav og seminarklasse. Nu er jeg 17 år, og det er kun for ganske nylig, at jeg har kunnet føle mig fri. Det er kun i de sidste par måneder, at jeg har kunnet overvinde min afhængighed af medierne, bedt oprigtige bønner hver dag og læst regelmæssigt i skriften.

Lad ikke nogle af disse problemer rodfæste sig i dit hjerte. Jeg vidner om, at Herren virkelig tilgiver dem, der har syndet. Men du vil få et langt mindre smertefuldt liv, hvis ikke du behøver at skulle omvende dig, som jeg har skullet gøre. Jeg trygler dig om at skåne dig selv for så meget smerte som muligt ved at lære syndens konsekvenser at kende på en måde, der gør, at du både frygter og undgår den. Dette siger jeg, fordi synd dræber sjælen, og hvis du synder, vil du føle smerte. Djævelen hader os, søger vores elendighed og har kraften til at påvirke os, hvis vi lader ham gøre det. Men jeg bærer vidnesbyrd om, at vi kan finde nåde, næstekærlighed, venlighed og tryghed i Jesus Kristi forsoning. ■

Præsident
Thomas S.
Monson

SÅDAN VÆLGER MAN GODE VENNER

Af en undersøgelse foretaget i udvalgte menigheder og stave i Kirken lærte vi en meget væsentlig kendsgerning. De personer, hvis venner gifter sig i templet, gifter sig normalt i templet, mens de personer, hvis venner ikke gifter sig i templet, sædvanligvis heller ikke gifter sig i templet. Vore venners indflydelse synes at være en mere

dominerende faktor end forældres tilskyndelser, klasseundervisning eller et nærliggende tempel.

Vi har en tendens til at blive som dem, vi beundrer. Ligesom i Nathaniel Hawthornes klassiske beretning »The Great Stone Face« overtager vi manerer, holdninger, ja, tilmed adfærd fra dem, vi beundrer – og de er normalt vore venner. **Vær sammen med dem**, der ligesom jer ikke planlægger midlertidig behagelighed, har overfladiske mål eller beskedne ambitioner, **men hellere det**, som har størst betydning – ja, **evige mål**.

På den østlige mur på Stanford University Memorial Church, står denne sandhed skrevet: »Alt det, der ikke er evigt, er for kort, og alt det, der ikke er uendeligt, er for småt.«¹

Ud over jeres kreds af evige venner, opfordrer jeg jer til at **blive venner med jeres himmelske Fader**. Han står parat til at besvare jeres hjertes bønner. Han er Fader til jeres

ånd og har skabt jer i sit eget billede, han kender enden fra begyndelsen, **hans visdom svigter ikke**, og **hans råd er altid sande**. Gør ham til en ven.

Der er en anden vigtig ven, som I bør have, og det er **biskoppen i jeres menighed**. Han er kaldet af Gud ved profeti og ved håndspålgelse af sådanne, som har myndighed. Han har **ret til himmelsk hjælp**, når han giver jer råd og vejledning. Gør ham til en ven.

Vælg jeres venner med omhu. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University den 6. nov. 2005.

NOTE

1. Se <http://www.stanford.edu/group/religiouslife/cgi-bin/wordpress/memorial-church/history/memorial-church-inscriptions/>

HVORDAN HAR DU GJORT DETTE?

Min himmelske Fader har altid været min bedste ven og har givet mig trøst og vejledning hver eneste dag. Mine jordiske venner har hjulpet mig til at få et stærkere vidnesbyrd og et større ønske om at tjene mere flittigt i Kirken. Og biskoppen i min menighed har givet mig et indsigtfuldt syn på Kirken, der har hjulpet mig til at udvikle mig som medlem. Ved at vælge opbyggende venner har jeg været i bedre stand til at følge den lige og snævre sti, som en dag vil lade mig se min Fader i himlen igen.

Savannah A., Montana, USA

SØNDAGSLEKTIONER

Denne måneds emne:

Jesu Kristi
forsoning

NÅDE OG JESU KRISTI FORSONING

*Vi kan modtage styrke til at udføre mere,
end vi er klar over.*

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

I sommeren 2012 var Palakiko C. lige dimitteret fra gymnasiet i Hawaii i USA og så frem til at skulle gå på Brigham Young University og tjene som fuldtidsmissionær. Palakiko havde allerede gjort meget for at forberede sig på at tjene som missionær – tre gange havde han været sammen med missionærerne hele dagen, og han tog ofte med dem ud på besøg for at undervise familier i evangeliet.

En aften begyndte Palakiko og missionærerne at undervise en familie

med 5 børn i alderen 8 til 14, som ikke var blevet døbt.

»I seks uger aflagde vi besøg,« siger Palakiko. »Hver uge så jeg deres tro vokse, efterhånden som vi underviste dem i doktrinære principper, der kunne hjælpe dem til at modtage evigt liv.«

Snart havde alle fem børn taget imod opfordringen til at blive døbt og spurgt Palakiko, om han ville døbe dem. Det gik han begejstret med til. Det ville være et privilegium og en

ære at døbe dem. Men for Palakiko var der også en vanskeligere udfordring: De havde også bedt ham om at holde en tale om Helligånden ved dåben

Palakiko var mere end en smule nervøs. »Hvordan skulle jeg kunne holde en tale på en dag, de ville huske resten af livet?« tænkte han. »Hvad skulle jeg sige?«

Til trods for sin bekymring, vidste Palakiko, at han kunne gøre det. Og samme dag begyndte han at forberede sin tale.

»Jeg gjorde alt i min magt for at sikre mig, at alting ville gå godt,« siger han. Han bad, søgte vejledning og trøst ved at læse i skriften og øvede dåbsbønnen i tankerne. Da dagen kom, gik dåbene godt. Og mens han holdt sin tale og havde fokus på at have Ånden hos sig, følte han sig vejledt i valget af sine ord.

»Jeg har på intet andet tidspunkt i mit liv følt Ånden stærkere end under den tale,« fortæller Palakiko. »Jeg er så glad for, at jeg kunne være et redskab i Herrens hænder.«

Palakiko var i stand til at gøre det, der skulle til, fordi han blev styrket af nåden, eller den styrkende kraft, i Frelserens forsoning.

Hvad er Jesu Kristi styrkende kraft?

Fordi vi alle synder, må vi lære om – og anvende omvendelsens principper, som er helt centrale i Jesu Kristi

evangelium. Uden Frelserens offer ville ingen af os kunne overvinde synd og vende tilbage til vor Faders nærhed.

At hjælpe os med at overvinde synd er en facet af Frelserens nåde. Men der er også andre facetter. Nåde defineres som »guddommelig hjælp eller styrke ... [der] gives i kraft af Guds barmhjertighed og kærlighed.«¹ Ved Jesu Kristi nåde kan vi få styrke til at »handle og være gode og lade vores tjeneste række ud over vore personlige ønsker og naturlige evner.«² Som ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret, »ordet *nåde* [benyttes] ofte i skrifterne om en styrkende eller bemyndigende kraft.«³

Palakiko blev velsignet ved Frelserens nåde til at udføre noget, som han ikke følte, at han var kyndig nok til at udføre. Samme styrke kan hjælpe os alle i både små og store ting.

Hvordan kan vi trække på Frelserens nåde?

Når vi har brug for vejledning eller støtte, kan Gud hjælpe os. Men det afhænger også af os. Vi må søge hans hjælp og være værdig til den.

Som ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Når vi adlyder Herrens befalinger og tjener hans børn uselvsk, er den naturlige konsekvens en kraft fra Gud – en kraft til at gøre mere, end vi selv kan gøre. Vores indsigt, vore talenter

og vore evner bliver større, fordi vi modtager styrke og kraft fra Herren.«⁴

Dette mønster viser sig hos Jasmin B. fra Washington i USA, som modtog hjælp til at håndtere en sygdom. Før hun pådrog sig sygdommen, var hun en sund, ung kvinde, som udmærkede sig på sit gymnasiums atletikhold, og som holdt af at stå tidligt op til seminar.

Så begyndte hun at blive dårlig. På meget kort tid tabte hun sig 7 kg, og lige meget, hvor meget hun sov, blev det sværere og sværere at stå op til seminar. Hun kunne ikke løbe så godt, som hun plejede, og hun var hele tiden sulten, tørstig og svag.

Der gik over en måned, før hun begyndte at bede om hjælp. »Jeg udskød det så længe,« fortæller hun, »fordi tanken om at bede om hjælp var en handling, der viste underlegenhed og indrømmelse af, at der var noget galt med mig. Det skræmte mig.«

Men fordi hun ydmygede sig og søgte Herrens hjælp, begyndte der at komme svar. Hun gik til lægen, som fandt frem til, at hun havde type 1 diabetes, som betyder, at hendes krop ikke kunne producere insulin til at bearbejde sukker. Diabetes har livslange konsekvenser og skal overvåges omhyggeligt. Selv om lægerne lavede en plan, der skulle hjælpe hende til at håndtere sin tilstand, begyndte hun at bekymre sig for, om hun kunne fortsætte med sin atletik.

»Jeg holdt aldrig op med at bede, mens jeg kæmpede med at forstå mit nye liv og for at kontrollere min sygdom,« siger hun. »Jeg bad om styrke og forståelse og om, at jeg måtte kunne acceptere denne prøvelse. Uden bøn ville jeg ikke have kunnet klare mig igennem de svære dage og uger.«

Jasmine gjorde utrolige fremskridt. To uger efter sin diagnose kunne hun igen træne sammen med atletikholdet, og senere på året klarede hun sig godt til stævnerne. »Jeg tror på, at vor himmelske Fader har velsignet mig med et stærkt og sundt legeme, fordi jeg har stræbt efter at være standhaftig i evangeliet,« siger hun. »Det er ikke verdens ende at have diabetes. Med Herrens hjælp vidste jeg, at jeg kunne komme igennem det her.«

Ved Guds nåde og med tillid til ham, er Jasmine i stand til at håndtere sin sygdom og få vidunderlig succes i sit liv.

Nåde er tilgængelig for alle

Samme styrkende kraft – Kristi nåde – er tilgængelige for os alle. Uanset om du føler dig alene, overvældet eller modløs, så husk, at Herrens Jesu Kristi nåde er tilgængelig for dig.

Som ældste Craig A. Cardon fra De Halvfjerds har forklaret: »Hvis vi udøver tro på Herren Jesus Kristus, *styrker* hans forsonings bemyndigende kraft os i det øjeblik, vi har brug for det (se Jakob 4:7), og hans forløsende kraft *helligør* os, når vi »aflægger det naturlige menneske« (Mosi 3:19). Det bringer håb til alle, især dem, der føler, at gentagne tegn på menneskelig svagheit overgår Frelserens villighed til at hjælpe og frelse.«⁵ ■

NOTER

1. Guide til Skrifterne, »Nåde«, på scriptures.lds.org/da.
2. David A. Bednar, »Forsoningen og livets rejse«, *Liahona*, apr. 2012, s. 15.
3. David A. Bednar, »I Herrens styrke«, *Liahona*, nov. 2004, s. 76.
4. Richard G. Scott, »Et fredfyldt hjem«, *Liahona*, maj 2013, s. 30.
5. Craig A. Cardon, »Frelseren ønsker at tilgive«, *Liahona*, maj 2013, s. 15.

DELTAG I SAMTALEN

Ting, du kan gøre

- Tænk over de gange, hvor Gud har skænket dig nåde, og skriv disse oplevelser ned i din dagbog.
- Sæt dig mål om at udvikle dine evner og tag dig tid til at forstå Frelserens nåde i din stræben efter at nå dine mål.
- Bær vidnesbyrd og fortæl om dine oplevelser til andre derhjemme, i skolen, i kirken eller på de sociale medier.

DU KAN VÆRE TIL **KÆMPE HJÆLP**

Hver eneste gang du er et godt eksempel, hjælper et familiemedlem eller udviser venlighed, gør du en stor forskel i at opbygge dit hjem

(se *Til styrke for de unge*, 2011, s. 14).

Hvor mange gange kan jeg gå på date med nogen, før man kan kalde det at komme sammen?

Kan jeg lytte til en sang med et par grimme ord eller se en film, hvor der er en dårlig scene, hvis den spilles på skolen og læreren siger, at den ikke er særlig slem?

Er det i orden at gå med uanstændigt tøj, hvis det er sådan, ens sports hold er klædt?

ER DET I ORDEN AT ...? MÅ JEG ...?

Sådan kan du vide, hvordan standarderne i Til styrke for de unge gælder i din situation.

Heidi McConkie

Brooke P. fra Californien i USA kunne mærke, at hun vaklede i sin beslutning – det ville være så meget nemmere at være som hendes holdkammerater. De andre piger pressede hende til at være klædt som dem under træning og til kampe.

Brooke havde allerede besluttet sig for, at hun gerne ville klæde sig anstændigt. Men hun vidste ikke, hvad det betød, når det gjaldt hendes sport. Ville det være i orden at klæde sig som sine holdkammerater, når det kun var til sportsbegivenheder?

»Jeg besluttede mig for at undersøge sagen,« siger Brooke. »Jeg slog op i *Til styrke for de unge*, i skrifterne, kirketaler – alt, hvad jeg kunne få fingrene i. Der var intet, der syntes at beskrive min konkrete situation, og som kunne give mig specifikke råd. Men jeg vidste, at vor himmelske Fader kender mig, og han vidste, hvad der ville være anstændigt.«

Så Brooke skred til handling igen. »Jeg besluttede mig for at knæle ned og bede en bøn,« fortæller hun. I sin bøn udtrykte hun sit ønske om at være lydige mod befalingerne og spurgte, om det ville være i orden at klæde sig som sine holdkammerater under træning og til kampe, eller ej.

Efter sin bøn følte Brooke sig tilskyndet til ikke at ændre på sin tøjstandard for at behage sine kammerater. Selv om Brookes beslutning ikke faldt i god jord, fandt hun selvtilid

og fred ved at vide, at hendes valg var til behag for vor himmelske Fader.

Din situation

Måske har du aldrig stået i Brookes specifikke dilemma, men du har sikkert været i en lignende knibe. Du gør dit bedste for at efterleve en evangelisk standard – klæder dig anstændigt, bruger et opløftende sprog, ser opløftende underholdning, adlyder visdomsordet ...

Og så BUM! Nogle gør livet svært for dig, og pludselig er »en modsætning i alt« (2 Ne 2:11) mere end blot nogle ord i et skriftsted, der ofte bliver citeret. Dine venner – eller måske endda nogen fra din egen familie – presser dig til at klæde dig eller tale eller handle anderledes end, du føler er rigtigt. Du vil gerne træffe gode evangeliske valg, men du begynder måske at blive forvirret: *Hvad betyder det egentlig at efterleve standarderne i dit liv?* Ligesom Brooke kan du finde frem til dit personlige svar på dette spørgsmål gennem studium, bøn og personlig åbenbaring.

Dine spørgsmål

Din hverdag er fyldt med spørgsmål: *Hvad skal jeg tage på til skole? Hvad skal jeg spise til frokost? Hvem skal jeg omgås?* Andre spørgsmål har ret enkle svar. *Skal jeg tage det tyggegummi i munden, som jeg fandt på fortovet?* Nej. Det behøver du sikkert ikke at tænke over. Nogle af dine spørgsmål, især dem om standarder, kan dog være lidt sværere at besvare: *Hvilken slags musik er det passende at lytte til? Hvordan holder jeg sabbatsdagen hellig?* Heldigvis skal du ikke selv finde frem til alle svarene. Vore levende profeter har opsummeret evangeliets standarder, og deres lære kan du finde i *Til styrke for de unge*.

Efter du har studeret standarderne, er det ikke altid sikkert, at du ved præcis, hvordan du skal bruge dem i enhver situation. Det er normalt. Hvis du har nogle ubesvarede spørgsmål om, hvordan en bestemt standard gælder i din situation, er du helt normal.

Tænk bare på beretningen i Mormons Bog, hvor Herren befaler Nefi at bygge et skib. Nefi vidste ikke med det samme, hvordan han skulle adlyde Guds befaling. Men han valgte alligevel at give det et forsøg. Og han tøvede ikke med at spørge om hjælp. Han spurgte: »Hvor skal jeg gå hen, så jeg kan finde malm at smelte, så jeg kan lave værktøj til at bygge skibet?» (1 Ne 17:9). Han begyndte først med at regne ud, hvad det første skridt ville være – at lave værktøj – og så spurgte han Herren om hjælp til at vide, hvordan han skulle bære sig ad. Herren besvarede Nefis spørgsmål (og skridt for skridt blev han i stand til at bygge skibet), og når du prøver at adlyde befalingerne, kan han også besvare dine spørgsmål.

Dine svar

Når du har spørgsmål til, hvordan du skal efterleve en bestemt standard eller adlyde en specifik befaling, så søg råd i skrifterne, *Til styrke for de unge*, *Tro mod sandheden*, profeternes råd og bøn. Du kan slå relevante skriftsteder op,

Du kan finde frem til dit personlige svar på spørgsmål gennem studium, bøn og personlig åbenbaring.

som du finder i hæfterne eller konferencetalerne – eller udvide din søgning med yderligere skriftsteder. Når du søger viden gennem studium af evangeliet, vil Helligånden »oplyse [din] forstand« (Alma 32:28).

Du kan også spørge din familie, venner og kirkeledere for at få hjælp. De kan måske henvise dig til andre behjælpelige kilder, give støtte og opmuntring og måske fortælle dig om personlige oplevelser om lignende spørgsmål eller om, hvordan de overvandt deres udfordringer.

Når du har bedt, genlæst *Til styrke for de unge*, studeret skrifterne og søgt råd, vil du måske nogle gange stadig føle, at du famler dig igennem en tåge af uvished med hensyn til bestemte standarder. Selv om du har modtaget rigtige gode råd, kan det, at anvende dem i din situation, føles som at skulle finde en gade ved at bruge en globus i stedet for et bykort. Andre gange har du måske brug for en hurtig beslutning, hvor du ikke har den luksus at have tid til eftertænksomt studium.

Husk i begge tilfælde på, at bøn er en stærk ressource. Det er ikke en sidste udvej. Bøn er et rigtig godt sted at begynde din jagt efter viden og er en kilde til hjælp undervejs. Vor himmelske Fader kender dig personligt – dine gaver, dine udfordringer, dine styrker og dine kampe. Så hvis du ikke ved, hvordan du bedst skal følge Kirkens standarder i en bestemt situation, så gå ikke i panik. Han ved det! Det er let at falde i den fælde, hvor man prøver at tilpasse evangeliet efter sit liv. Men i stedet kan han vise dig, hvordan du tilpasser dit liv efter evangeliet. Når du beder i tro, vil han undervise dig, give dig personlige svar »i samme stund« (L&P 100:6), du har brug for dem. Den mulighed for personlig åbenbaring er en af de store velsignelser, vi har fået gennem vores dåb og modtagelsen af Helligåndsgaven.

Dit eksempel

Når du efterlever Guds standarder, kan du være et lys for dem omkring dig. Du kan motivere dem til at holde befalingerne. Og når de bliver forvirrede over, *hvordan* de skal

adlyde, kan du lære dem, hvordan de finder svar på deres personlige spørgsmål.

Når du stræber efter at være et godt eksempel, skal du ikke blive overrasket, hvis andre – selv dem, der også prøver at efterleve evangeliet – ikke altid træffer samme valg som dig. Hvis du bliver frustreret, så husk blot på, at nogen – måske din mor eller far – engang måtte undervise dig om svarene på de mest grundlæggende spørgsmål – fx *skal jeg tage det stykke tyggegummi i munden, som jeg fandt på fortovet?* Så prøv at være tålmodig med dig selv og andre. For vi prøver alle at finde svar på de lidt sværere spørgsmål, den type spørgsmål, som ikke kan besvares med et ja eller nej. *Hvordan kan jeg efterleve denne standard i mit liv?* Husk på, at vi alle er ufuldkomne mennesker, der dag for dag lærer at efterleve et fuldkomment evangelium og arbejder os hen imod selv at blive fuldkomne. Det er en løbende proces.

Og du kan spille en aktiv rolle i den proces! Søg aktivt svarene på dine personlige spørgsmål og motivér andre til at gøre det samme. Alt imens du gør dette, husk da altid på, at du kan vælge at holde vor himmelske Faders befalinger, uanset hvad andre vælger. ■

Heidi McConkie bor i Delaware i USA.

LIGE TIL SAGEN

Skriften siger, at vi skal **være fuldkomne.**
Hvordan kan jeg blive det?

Hvad forlangte Frelseren af os, da han sagde: »I skal være fuldkomne, ligesom jeg, eller jeres Fader som er i himlen, er fuldkommen?« (3 Ne 12:48).

I skriften betyder *fuldkommen* »fuldendt, fuldstændig og fuldt udviklet; fuldstændig retfærdig ... Kristi sande disciple kan blive fuldkomne ved hans nåde og forsoning.«¹

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret, at fuldkommengørelse i dette liv »kan opnås, når vi prøver at udføre enhver pligt og holder alle love ... Hvis vi gør vores bedste, vil Herren velsigne os i overensstemmelse med vore gerninger og vores hjertes ønsker.«²

Nu sagde Frelseren *ikke*, at det at være fuldkommen betød, at man aldrig begår fejl. Han sagde *heller ikke*, at det at begå fejltagelser gør fuldkommenhed uopnåeligt. Vi *kan* omvende os.

Ifølge præsident Lorenzo Snow (1814-1901) er nøglen til fuldkommenhed i dette liv at »være lidt bedre i dag, end I var i går ... Fortsæt således med at blive lidt bedre dag for dag.«³ ■

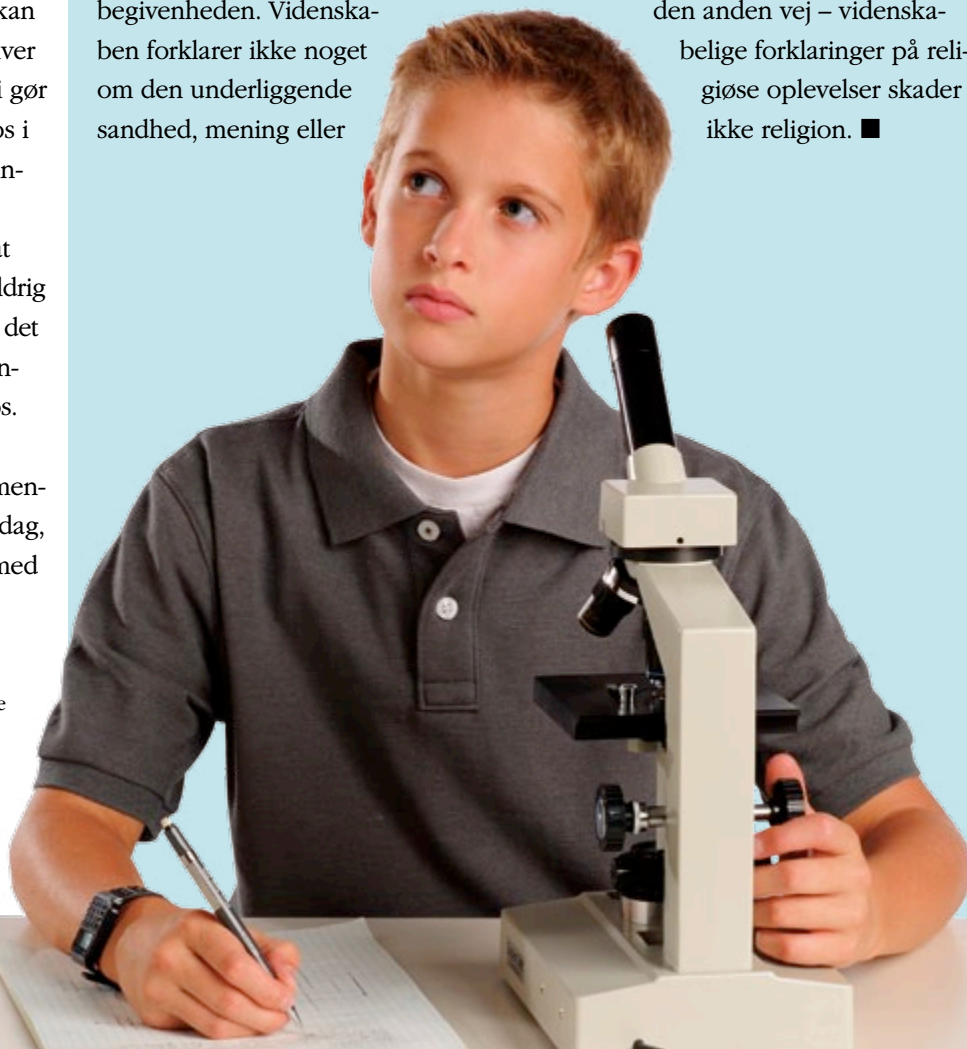
NOTER

1. Guide til Skrifterne, »Fuldkommen«, på scriptures.lds.org/da.
2. Russell M. Nelson, »Fuldkommengørelse venter«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 86.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*, 2012, s. 102.

Jeg har en ven, som tror, at der **en videnskabelig forklaring på alt** - åndelige følelser, svar på bønner, mirakler osv.
Hvad kan jeg sige til denne ven?

På en måde har din ven ret – alting kan sikkert forklares videnskabeligt (selv om vi ikke har alle disse forklaringer endnu). Videnskabens evne til at forklare noget skader ikke religion. Selv hvis du accepterer videnskabelige forklaringer på åndelige oplevelser eller på et mirakel, *beskriver* videnskaben kun begivenheden. Videnskaben forklarer ikke noget om den underliggende sandhed, mening eller

det bagvedliggende formål. Det er religionens rolle. Vor Fader i himlen ved alt og åbenbarer os det, som vi har brug for at vide for at vende tilbage til ham og for at udvikle tro, håb, næstekærlighed og andre guddommelige egenskaber. Præcis som religiøse fortolkninger af naturfænomener ikke skader videnskab, gælder det også den anden vej – videnskabelige forklaringer på religiøse oplevelser skader ikke religion. ■

Virtuelle PENNEVENNER

Vores familieven Aleksander fortalte mig om sin niece Lule.* Hun er på samme alder som jeg, og han ville gerne have, at jeg lærte hende at kende. Jeg tænkte ikke så meget over det. Men et par uger efter havde hun tilføjet mig som ven på Facebook.

Hej Stephanie! Jeg er Lule, Aleksanders niece. Han fortalte mig, at du og jeg er jævnaldrende.

Hej Lule. Jeg kan godt huske at have hørt om dig. Aleksander fortalte, at du bor i Albanien. Hvor er det sejt!

Hvor sjovt – for mig lyder det sejt at bo i USA! Hahaha. Hvad skal du lave i weekenden?

Jeg skal til en basketballkamp lørdag formiddag, bagefter skal jeg til et tempel for sidste dages hellige. På søndag skal jeg i kirke. Hvad skal du?

Ikke så meget. Jeg så et billede på nettet af templet i Salt Lake. Det er smukt! Min onkel fortalte mig, at du er sidste dages hellig, ligesom ham. Jeg har været i kirke med ham et par gange. Jeg kunne rigtig godt lide det! Jeg ville rigtig gerne kunne tage i kirke hver uge, men normalt skal jeg lave noget sammen med min familie om søndagen.

Hvis du har lyst, kan jeg tage noter i Kirken hver uge og sende dem til dig. På den måde kan du lære mere om det, vi tror på.

Mange tak! Jeg vil rigtig gerne høre om det, I taler om i Kirken.

Hej Lule! Jeg håber, at du har haft en god uge. Kirkemøderne var rigtig gode i går. Her er nogle af de noter, jeg tog. Vi talte meget om tjeneste og bøn.

- Når vi tjener andre, tjener vi Gud (læs Mosi 2:17 på scriptures.lds.org).
- Tjek videoen »Dayton's Legs« på YouTube. Den handler om en dreng, som hjalp sin ven, der har en spastisk lammelse, med at fuldføre et triatlon.
- Gud er der for dig og vil lytte til dig, når du beder. Jeg fandt denne artikel, der handler om, hvordan man beder: lds.org/youth/article/how-to-pray.

Tusind tak, Stephanie! Der var en virkelig inspirerende video! Jeg beder meget og vil gerne gøre det rette ... men hvordan kan jeg vide, om det jeg gør, er det rette?

HISTORIEN FORTSÆTTER ...

Stephanie underviser stadig Lule om evangeliet ved at sende sine noter og besvare hendes spørgsmål. Stephanie fortæller, at når hun tager noter om søndagen, »kan jeg bedre huske lektionerne.« Og ved at besvare Lules spørgsmål har Stephanie betydningsfulde samtaler med sine forældre om evangeliet. Denne oplevelse har også lært Stephanie noget om missionering. »Jeg kan godt være missionær, selv om jeg er ung,« fortæller hun.

**Navnene er ændret.*

Rådfør dig venligst med dine forældre eller en værge, inden du kommunikerer med fremmede på Facebook.

GÅ IKKE GLIP AF SAMTALEN

Til hver konference er der helt sikkert et budskab lige til dig. Gå ikke glip af det!

David Dickson
Kirkens tidsskrifter

Forestil dig, at du venter et virkelig vigtigt opkald. Forestil dig fx, at du har søgt ind på et par gymnasier, og din første prioritet har givet besked om, at de vil ringe til dig torsdag aften med svar på, om du er blevet optaget. Men der er lige en hage: De har en lang liste over mennesker, som de skal ringe til, og de afviser dig derfor automatisk, hvis du ikke er disponibel til at drøfte detaljerne.

Hvis gymnasietiden ligger for langt ude i fremtiden til at kunne forestille sig dette, kan du i stedet forestille dig noget andet, som du venter tålmodigt på. Nogen vil måske ringe med svar på, om du er blevet optaget på et sportshold, dansehold eller kommet med i en skolemusical – det, der nu måtte være vigtigt for dig.

Nu kommer spørgsmålet så: Ville du have telefonen i nærheden i tilfælde af det ventede opkald?

Hvis det er vigtigt nok for dig, vil du sandsynligvis ikke være langt

fra telefonen! Du vil ikke gå glip af samtalen.

På samme måde er der hvert halve år et vigtigt budskab, der venter dig personligt. Men igen er der en lille hage: Du må møde op for at kunne modtage budskabet.

Åbenbaringer, som udøses over os

Generalkonferencen er en tid, hvor man bliver opløftet, inspireret og styrket åndeligt. Det er også en uvurderlig mulighed for at finde svar på personlige spørgsmål.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »En generalkonference i Kirken er i sandhed en fantastisk begivenhed. Det er en officiel erklæring om, at himlene er åbne, at guddommelig vejledning er lige så virkelig i dag, som den var for Israel i gamle dage, og at Gud vor himmelske Fader elsker os og forkynder sin vilje gennem en levende profet.«¹

Hvis du har nogle spørgsmål, som du har bedt om, kan generalkonferencen være en tid, hvor du finder svar på disse spørgsmål. Selv om du ikke har specifikke spørgsmål, kan du aldrig vide, hvilket budskab eller budskaber fra generalkonferencen, der vil være præcis, hvad du havde brug for at høre. Ofte hjælper den vigtigste inspiration, som vi modtager, os til at vide, hvordan vi bedre tjener andre.

Præsident Thomas S. Monson har under en generalkonference sagt følgende om generalkonferencer:

»Vi mødes hvert halve år for at styrke hinanden, opmuntre hinanden og yde trøst og opbygge tro. Vi er her

for at lære. Nogle af jer søger måske svar på spørgsmål og udfordringer, som I oplever. Nogle kæmper med skuffelser eller tab. Vi kan hver især blive oplyst og opløftet og trøstet, når vi mærker Herrens Ånd.«²

Budskaberne, der bliver givet ved generalkonferencen, er som hellig skrift for os i vore dage. Som Herren har sagt: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Hvis du forbereder dig åndeligt på konferencen og lytter opmærksomt til budskaberne, kan og vil du finde belæring og inspiration, der er tiltænkt dig personligt – uanset hvad din situation er.

Forberedelse på at blive inspireret

Det er altid gavnligt at bruge tid før konferencen på at forberede sig på at modtage åbenbaring. Herren har rådet os til at søge åbenbaring: »Hvis du beder derom, skal du modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så du kan lære hemmelighederne og de fredsskabende sandheder at kende – det, som bringer glæde, det, som bringer evigt liv« (L&P 42:61).

Selv om det er muligt at modtage personlig åbenbaring når som helst og hvor som helst, bør vi aldrig lade det faktum afholde os fra at nærstudere generalkonferencen. Kun ved generalkonferencen hører vi fra profeter og apostle og andre af Kirkens ledere i så rigt mål.

Til oktoberkonferencen 2013 sagde ældste Robert D. Hales fra De Tolv

Apostles Kvorum: »Jeg lover Kirkens unge medlemmer, at hvis I vil lytte, vil føle Ånden vælte frem i jer. Herren vil fortælle jer, hvad han ønsker, I skal gøre med jeres liv.«³

Hvert møde tæller

Tilbage til det vigtige opkald. Hvis du vidste, at der kom et sådant opkald, ville du højst sandsynligt ikke gå fra telefonen, medmindre det var højst nødvendigt. Giver det så mening med hensyn til generalkonferencen at springe et møde eller to over, fordi du hellere vil lave andre ting i weekenden? Hvad nu, hvis nu du besluttede dig for at tage på vandretur om lørdagen – og »kun« gik glip af det første møde – men det viste sig at være det møde, du havde mest brug for at overvære?

Uanset om du bor i en del af verden, hvor du kan se transmissionen af generalkonferencen direkte, eller om du må vente noget tid, før den når dit område, så er det altid tiden og anstrengelsen værd at lytte opmærksomt til hver eneste tale, så snart den bliver tilgængelig for dig.

Du kan i dag beslutte dig for, at du vil møde op parat til at høre og villig til at lytte til hver eneste tale og være opmærksom på den inspiration, som du har mest brug for at modtage.

Du ved trods alt ikke, hvornår telefonen vil ringe. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, »Rigets fredelige anliggender«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 79.
2. Thomas S. Monson, »Vi er samlet igen«, *Liahona*, maj 2012, s. 4.
3. Robert D. Hales, »Generalkonference: Styrk troen og vidnesbyrdet«, *Liahona*, nov. 2013, s. 6.

Er der nogen, der kan HØRE mig?

Lucas F., 10 år, Brasilien, og Susan Barrett

»Hver dag knæler jeg ned og taler til vor himmelske Fader. Altid han svarer mig, når i tro jeg be'r« (Jeg beder i tro«, Børnestjernen, mar. 1991, s. 5).

Jeg var bekymret. Min primarylærer havde bedt mig holde tale den næste uge i fællestiden. »Du kan bære dit vidnesbyrd om bøn,« havde hun sagt. Vi havde lige talt om bøn i vores klasse.

Jeg havde bedt mange gange.

Jeg bad altid mine egne bønner og bad ofte, når vi skulle bede familiebøn. Jeg havde også mange gange velsignet maden, og jeg havde også bedt i Primary før. Men nu var jeg ikke sikker på, om jeg havde et vidnesbyrd om bøn, eller om jeg forstod, hvordan bøn kunne hjælpe mig. »Er der virkelig nogen, der hører mig, når jeg beder?« tænkte jeg.

Jeg gik ud i køkkenet, hvor min mor var ved at lave aftensmad.

»Mor,« sagde jeg, »hvordan kan jeg bære mit vidnesbyrd om bøn, når jeg ikke er sikker på, om jeg har et vidnesbyrd om det?«

Mor lagde armen om mig. »Hvorfor holder du ikke en lektion om bøn til familieaften i morgen aften, så kan vi tale sammen om det der?« sagde hun.

Min mor hjalp mig med at finde historier og konferencetaler om bøn. Så gik jeg i gang med at forberede mig på familieaftenen og på min tale i Primary.

Lucas havde bedt mange gange, men havde han et vidnesbyrd om bøn?

HVORDAN BØR JEG BEDE?

Når vi beder, taler vi med vor himmelske Fader, derfor begynder vi med at sige: »Kære himmelske Fader.« Vi takker ham for vore velsignelser. Så beder vi ham om de ting, som vi har brug for. Vi slutter altid vore bønner med at sige: »I Jesu Kristi navn. Amen.«

Vi kan bede når som helst, hvor som helst og om alt. Vi behøver ikke altid knæle eller være i kirke. Vi kan bede om små ting eller store ting.

Vi kan bede højt eller stille, alene eller sammen med andre.

Vi bruger ærbødige ord for at vise vor himmelske Fader respekt.

Vi taler altid ærbødigt, når vi beder til vor himmelske Fader.

Præsident Thomas S. Monson, »Til vi ses igen«, *Liahona*, maj 2013, s. 114.

»Jeg bærer mit personlige vidne og vidnesbyrd til jer om, at Gud lever, at han hører bønnerne fra ydmyge hjerter.«

Da jeg gav lektionen om mandagen, fortalte min mor og far mig om, hvordan bøn havde hjulpet dem. Jeg holdt også min tale den næste søndag, men jeg havde det stadig på samme måde. Jeg undrede mig stadig over, om jeg havde et vidnesbyrd om bøn. Jeg bad inderligt omkring mit tvivlsspørgsmål, men svaret kom ikke lige med det samme.

En dag kom min far hjem efter at have ledt efter arbejde hele dagen, men uden held. Han var meget ked af det. Han havde ikke haft noget arbejde i mange uger. Jeg løb hen til ham og gav ham et kram, som jeg altid gjorde.

»Du skal ikke være ked af det, far,« sagde jeg. Pludselig kunne jeg mærke noget i mit hjerte. »Vi har brug for at bede en bøn,« sagde jeg.

»Lige nu?« spurgte min far.

»Ja, lige nu,« sagde jeg. »Jeg tror på,

at vor himmelske Fader vil høre os.«

Vi knælede ned og bad sammen vor himmelske Fader om at trøste os.

Efter bønnen læste vi i skrifterne, som vi gjorde hver aften. Så sad vi sammen og talte. Jeg lagde mærke til, at vores nedtrykthed lidt efter lidt blev erstattet med den glæde, vi altid havde i vores hjem. Nu havde jeg det på en anden måde – som om vi var trygge og beskyttede, og jeg vidste, at alt nok skulle blive godt. Det var en vidunderlig følelse.

Mor lagde også mærke til det. »Kan du mærke det, Lucas?« spurgte hun stille. »Det er Helligånden, der trøster os og hjælper os med at vide, at vi ikke er alene.«

»Ja, jeg kan godt mærke det,« sagde jeg. Jeg vidste, at min himmelske Fader hørte vores bøn.

Det var en aften, som jeg aldrig glemmer. Nu har jeg mit eget vidnesbyrd om bønnens kraft. ■

13

1

»Brug jeres kvikke sind

til at studere og lære trosartiklerne og de læresætninger, de indeholder.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum
Fra oktoberkonferencen 2013

6

2

8

3

4

12

10

9

5

11

7

VORES SIDE

Jeg elsker evangeliet og at være medlem af Kirken. Min yndlingssang er »Jeg elsker Herrens tempel« (Børnenes sangbog, s. 99). Jeg er så glad for at vide, at min familie er evig.

Atonina T., 10 år, Samoa

Yery R., 12 år, Ecuador

Min krop er et tempel. Jeg går i anstændigt tøj for at vise, at jeg elsker og respekterer min krop, og at jeg elsker vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

Lorienne P., 6 år, Filippinerne

Det her er Det Første Præsidentskab. Hver aften finder jeg generalkonferencerne på nettet og lytter til dem, inden jeg falder i søvn. Jeg glæder mig til at skulle se den næste generalkonference.

Rina H., 10 år, Japan

Ittary V., 5 år, fra Mexico, er meget lydig. Hun elsker sin familie og kan godt lide at tegne billeder af dem. Hendes yndlingsprimarysang er »Jeg elsker Herrens tempel« (Børnenes sangbog, s. 99). Hun kan rigtig godt lide at se på blomsterne ved templet. Når hun beder bøn, fortæller hun altid vor himmelske Fader, hvor meget hun elsker ham. Hun kan rigtig godt lide Primary og prøver at være et godt eksempel for sin lillesøster, Ailime.

VENNER OVER HELE VERDEN

Fra et interview af Amie Jane Leavitt

*Mhoroi, shamwari!**

Mød Tendai, der bor i Zimbabwe. Zimbabwe ligger i den sydlige del af Afrika. Der er mange dyr i Afrika, fx næsehorn, elefanter, afrikanske bøfler, løver og giraffer. Men Tendai ser ikke de her dyr i nærheden af sit hjem, for han bor nemlig tæt på Harare, som er Zimbabwes største by. Tendai er dog stadig glad for, at disse smukke dyr bor i hans land. ■

**»Hej venner!« på shona.*

Min yndlingshistorie er om Nefi, der bliver befalet at bygge et skib. Jeg håber, at jeg altid må have mod nok til at gøre det rette ligesom Nefi.

Jeg hedder **TENDAI** fra Zimbabwe

Det, jeg bedst kan lide ved Primary, er, når Primary har nadvermødeprogrammet. Jeg kan godt lide at bære mit vidnesbyrd om Jesus Kristus.

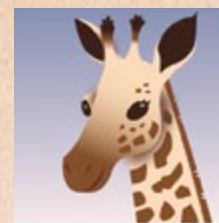
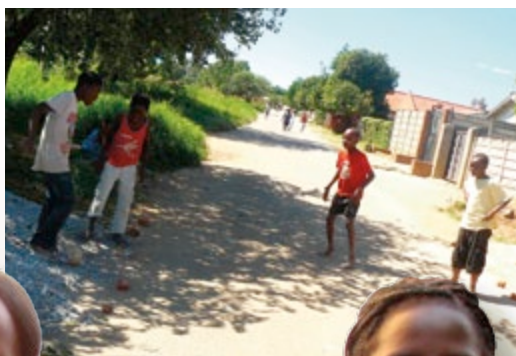

Når jeg er færdig med mine lektier, hjælper jeg min storesøster med hendes lektier. Hun har nogle udfordringer, der gør det svært for hende at lære ting. Jeg kan også godt lide at hjælpe nogle af de andre børn i min skole, som har udfordringer. Nogle børn griner af disse børn, men det gør jeg aldrig.

En dag legede jeg sammen med mine venner i vores have. En af dem sagde et slemt ord. De andre børn lo, men det gjorde jeg ikke. Jeg sagde til dem, at det ikke var sjovt, og at vi ikke må sige grimme ord.

Min familie er meget vigtig for mig. Jeg har en storesøster og en tvillingsøster. Mine to søstre og jeg bor sammen med vores mor og vores oldemor, eller Gogo. Sådan siger man »bedstemor« på shona, som er vores sprog.

JEG ELSKER HERRENS TEMPEL

Min familie har kørt 13 timer i bil for at komme til templet i Johannesburg i Sydafrika.

KLAR TIL AFGANG!

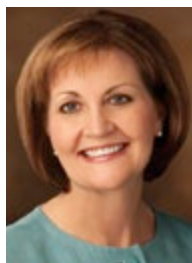
Tendais taske er pakket med nogle af hans yndlingsting. Hvilke af disse ting ville du pakke i din taske?

Mudiwa fra Zimbabwe

Mudiwa er klædt på til kirke, men du kan også give hende skoletøj eller festdragt på. Du kan lime påklædningsdukken fast på noget karton, før du farvelægger den og klipper den ud. Bed en voksen om hjælp. ■

Linda K. Burton
Hjælpeforeningens
hovedpræsident

Jeg følte Ånden

»Jesus sagde: *Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig, for Himmeriget er deres.*«
(Matt 19:14).

Jeg kan huske to oplevelser, jeg havde som lille pige. Hver oplevelse viser, hvordan Ånden rører vores hjerte på en særlig måde, uanset vores alder.

Den første oplevelse fandt sted, da min bror var syg. Min far ringede til en mand fra vores menighed og bad ham om at komme hjem til os og hjælpe med at give en præstedømmevelsignelse. Mens vi samlede os som familie inden velsignelsen, foreslog manden, at vi børn skulle forlade værelset, så vi ikke kom til at forstyrre velsignelsens ånd. Min far svarede mildt, at det var vigtigt, at hvert barn var til stede under velsignelsen, for der var brug for vores rene tro. Selv i en meget ung alder fornemmede jeg ikke kun Ånden, men jeg fornemmede også den store kærlighed, som min far havde til sine børn. Min fars kærlighed hjalp mig til både at tro på og forstå vor

himmelske Faders kærlighed til mig.

Et par år senere deltog vores familie i nadvermødeprogrammet. Min mor var en meget dygtig musiker. Hun gav dog mine søstre og mig muligheden for at synge i stedet for hende. Jeg kan tydelig huske sangen, som hun følte sig inspireret til, at vi skulle synge.

*Jeg tænker, når jeg læser de gamle ord
om Jesus, som stille gik om
og kaldte de små børn til sig
i sin hjord;
oh, blot også til mig her han kom.*

(Jeg tænker, når jeg læser,
Børnenes sangbog, s. 35)

Imens mine søstre og jeg sang sangen, havde jeg en varm og glad følelse indvendig. Mit sarte vidnesbyrd blev styrket, idet Helligånden hjalp mig til at føle, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus elsker mig.

Jeg er så taknemlig for velsignelsen ved at have Helligånden og for den kærlighed, som mine forældre og min Fader i himlen har til mig. ■

Jesus Kristus er vor Frelser

En 12-årig pige lå i sin seng og blev mere og mere syg. Hendes forældre så hjælpeløst til. De kunne ikke gøre noget for at redde hende.

Så kom de i tanke om de fantastiske historier, de havde hørt, om en mand ved navn Jesus, som boede iblandt dem. Folk sagde, at han kunne helbrede de syge og få blinde til at se. Måske kunne han redde deres datters liv!

Pigens far, Jairus, løb ud for at finde Jesus. Han tryglede Jesus om at helbrede sin datter. Så kom en budbringer med forfærdelige nyheder. Det var for sent. Pigen var allerede død. »Frygt ikke,« sagde Jesus til Jairus, »tro kun!« (Mark 5:36).

Da Jesus og Jairus nåede hjem til Jairus, gik de ind på værelset, hvor pigen lå. Jesus tog pigen ved hånden og bad hende rejse sig. Da hun rejste sig, blev hendes forældre forbløffede. Jesus havde bragt deres datter tilbage til livet!

Den dag viste Jesus gennem sin tjeneste, hvor stor omsorg han havde for pigen og hendes familie. Jesus

SANG OG SKRIFTSTED

- »O, se hvilken kærlighed«, (Salmer og sange, nr. 114)
- 1 Joh 4:14

viser, hvor meget han holder af os på mange vidunderlige og fantastiske måder:

- Han hjalp med at skabe den smukke jord og alle dens skabninger.
- Han kom frivilligt til jorden for at blive vor Frelser, selv om han vidste, det ville blive meget svært.
- Han brugte sit liv på jorden til at velsigne, helbrede og undervise andre.
- Han levede et fuldkomment liv.
- Han led villigt for vore synder i Getsemane have og døde på korset, så vi kan opstå og vende tilbage til himlen. ■

FORSLAG TIL FAMILIEAKTIVITETER

I kan læse historien om Jairus' datter sammen (se Luk 8:41-42, 49-56). Derefter kan I holde billedet af Frelseren på næste side frem og bede alle i familien om at fortælle, hvad de synes om de vidunderlige og fantastiske måder, hvorpå han viser os sin kærlighed. Familien kan også skiftes til at læse et vers i »O, se hvilken kærlighed«. Efter hvert vers kan I synge omkvædet sammen. Bagefter kan I drøfte eller tegne tegninger af, hvordan jeres familie kan vise kærlighed til Frelseren.

En have fuld af velsignelser

Linda Pratt

Bygger på en virkelig begivenhed

Sum! Sum! Sum! En travl, gul bi landede på en blomst tæt på Andrea. Hun sprang op og løb væk. Andrea kunne ikke lide bier. Hun gik hen i en anden del af haven for at fjerne ukrudt ved en tomatplante, som bar mange blade.

Solen varmede Andreas ryg. Hun kunne høre sin mor, der stod ved majsrækkerne. Pludselig kunne Andrea høre mere summen. *Sum! Sum! Sum!* Hun løb hen for at finde sin mor.

»Der er for mange bier, mor!« sagde hun. »Jeg vil gerne arbejde i haven *uden* bierne.«

»Vi har brug for bierne til at få haven til at gro,« sagde mor. »Jesus skabte bierne til at bestøve planterne, så vi kan få vores yndlingsråvarer.«

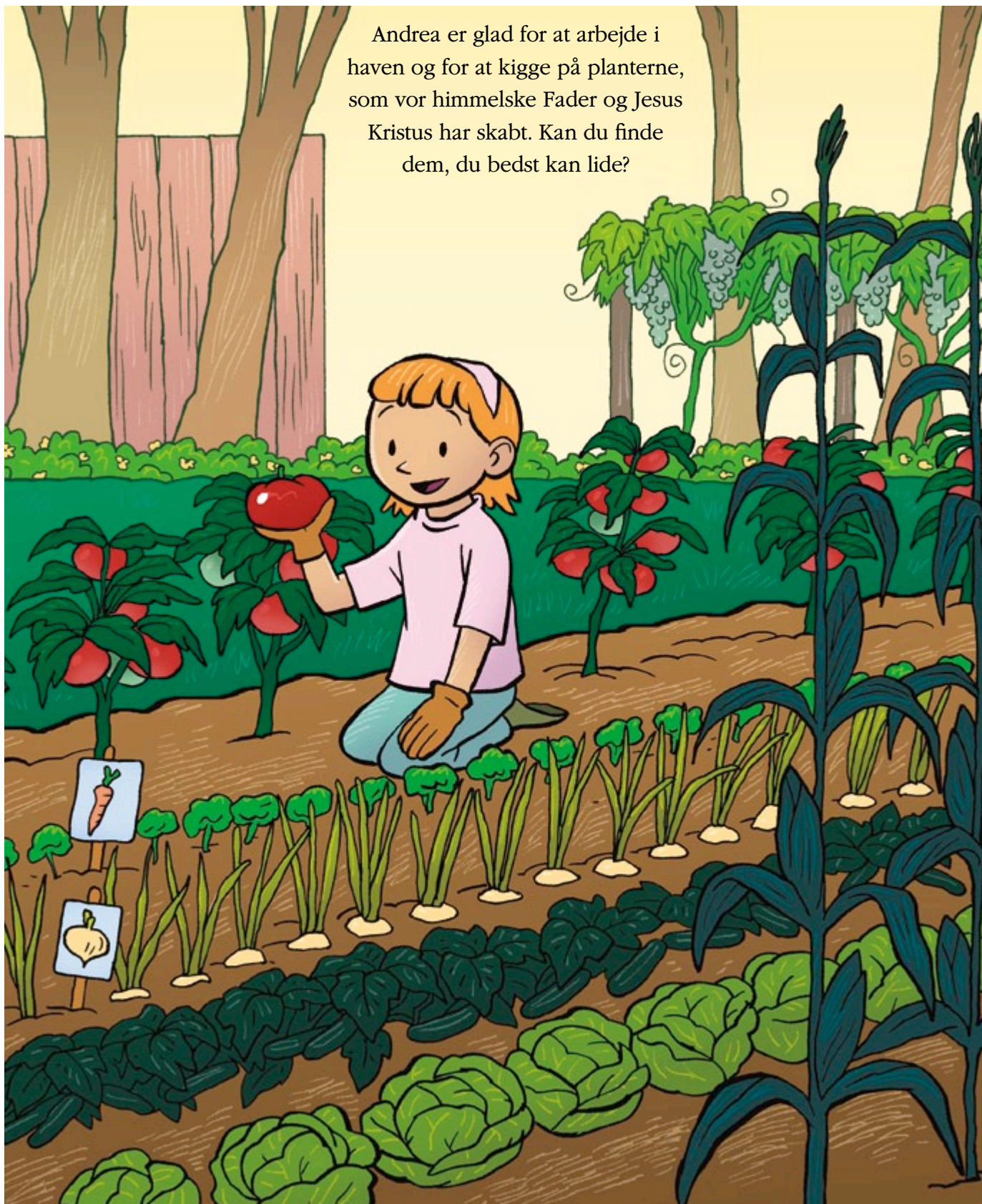
»Ville vi ikke have vores have, hvis vi ikke havde bierne?« spurgte Andrea. Hun tænkte på alle hendes yndlingsplanter. Hun kunne godt lide smukke blomster. Hun kunne godt lide at spise jordbær og tomater. Hun ville være ked af at skulle bo i en verden uden dem.

»Jeg er glad for, at Jesus skabte planterne,« sagde Andrea. »Jeg er også glad for, at han skabte bierne!« ■

Find frugterne og grøntsagerne

Andrea er glad for at arbejde i haven og for at kigge på planterne, som vor himmelske Fader og Jesus Kristus har skabt. Kan du finde dem, du bedst kan lide?

VENTEVÆRELSET

Lori Fuller

Kirkens tidsskrifter

En aften tog jeg mine tre yngre søskende med til templet for at udføre dåb. Da tempeltjeneren tjekkede vore anbefalinger, opdagede han, at biskoppens underskrift manglede på min søsters anbefaling. Jeg begyndte at udfylde et skema til tempelskriveren, som skulle ringe til biskoppen. Så tjekkede tempeltjeneren min brors anbefaling og opdagede, at den ikke var blevet aktiveret. Jeg havde stadig kuglepennen i hånden og begyndte derfor også at udfylde det skema, de gav os.

Jeg vidste, at mine søskende ikke kunne komme ind på grund af fejlene på deres anbefalinger. Men jeg følte mig ansvarlig for dem, så jeg kunne heller ikke komme ind, før jeg havde taget mig af fejlene. Jeg var frustreret over at blive holdt ude af templet. Vi forlod dåbsværelset og gik ovenpå til tempelindgangen for at forklare situationen ved skranken. Tempelskriveren sagde, at han kunne få styr på det på et par minutter, så vi tog plads i venteværelset.

Jeg var skuffet over at skulle vente i venteværelset og blive holdt ude af templet på grund af et par tekniske fejl.

Mens jeg sad der, blev min frustration til modløshed. Vi blev holdt ude på grund af så små fejl. Men de udgjorde forskellen på at sidde i venteværelset og komme ind i Herrens hus. Det havde været en hård dag, og jeg havde regnet med at turen til templet ville hjælpe mig til at føle fred. Det var ikke min skyld, at der var fejl, men efterhånden som det trak ud, var jeg ved at tude. Jeg prøvede at være god ved at komme til templet og derved være et godt eksempel for mine søskende. Hvorfor blev vi så holdt ude, når jeg så gerne ville ind?

Så indså jeg noget: Hvis jeg kunne blive så modløs over at blive holdt ude af templet på grund af så få tekniske fejl, hvor skuffet ville jeg så ikke blive over at skulle holdes ude på grund af mine egne fejl – ikke at være værdig til at komme i templet? Mens jeg overvejede dette, blev jeg pludselig rolig. Jeg følte, at jeg havde lært den lektie, som Gud ønskede, at jeg skulle lære. Jeg lovede ham, at jeg altid ville prøve at være værdig til at komme ind i templet. Jeg lovede, at jeg aldrig ville blive holdt ude af Herrens hus på grund af mine egne fejl; mine handlinger skulle aldrig begrænse mig til venteværelset.

Senere den aften havde jeg en aftale med biskoppen for at forny min tempelanbefaling. Inden jeg tog af sted, evaluerede jeg mig selv for fejl, der kunne holde mig ude af templet. Da biskoppen spurgte, om jeg var værdig til at komme i Herrens hus, var jeg så taknemlig for at kunne svare ja. ■

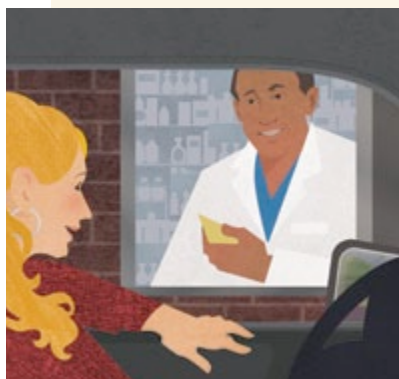
ILLUSTRATION: ROBERT T. BARRETT

EZRA TAFT BENSON

Ezra Taft Benson havde mange **pligter** på familiens gård. Fordi han holdt så meget af landbrug, fik han en højere uddannelse inden for landbrugsøkonomi og tjente senere som USA's landbrugsminister i **Washington D.C.** Præsident Benson holdt meget af **Mormons Bog** og opfordrede Kirkens medlemmer til at studere den som familie og personligt.

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

Indbyd til succes

Tre unge voksne – en jurastuderende, en kunde på et apotek og en elevatorfører – viser os, hvordan de fortalte om evangeliet i hverdagen.

s. 42

FOR DE UNGE

s. 64

Hvis nu jeg kun går glip af et par møder ved generalkonferencen, fordi jeg gerne vil lave noget andet den weekend – er det vel i orden, ikke?

GÅ IKKE GLIP AF SAMTALEN

FOR BØRN

Jeg følte **Ånden**

Helligånden kan tale til dit hjerte – selv om du er et barn.

s. 73

